

Εβδομάς

ΣΤ'.

ΑΘΗΝΑΙ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 132



ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ 3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΑΣ - ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ CONCERT

αποδίδει εις αφάνταστον έντασιν και διαύγειαν και στοιχίζει λιγώτερα απ' ό,τι ένας καλός φωνογράφος. Τό ραδιόφωνον "Concert", είναι ο απαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιού. Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρης 'Αθήναι Λέκκα 21 α'

Ζώναι ελαστικά: maillots
Κορσέδες Claverie
Ζώναι ιατρικά διά κυρίας
και κυρίους
Κάλτσαι ελαστικά Claverie
Προσωπίδες καλλονής
Κηλεπίδεςμοι



ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Λυκαβουργον 15α
Πλησίον Σταθμού 'Ομονοίας

Θέλετε να κάμετε οικονομίαν; Να βάψετε μόνον Σας τις σας φορέματα με Γερμανικά βαφάς μάρκας και θα γίνουν έντελώς καινούργια. Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τὰ 'Εμπορικά και φαρμακεία της συνοικίας Σας εις 60 μωδέρνους χρωματισμούς

Γεν. 'Αντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης 'Αθήναι Λέκκα 21 α'

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ;



MILANO
Πωλείται στα Φαρμακεία

ΦΕΡΡΟ - ΚΙΝΑ - ΜΠΙΣΛΕΡΙ

ΠΟΤΟΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ 50ΕΤΟΥΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ

Με βάσιν τὸν Σίδηρον και τὴν Κινὰ συνιστάται ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἰατροὺς τοῦ κόσμου, ὡς τὸ ἐξοχώτερον ποτὶ τικὸν τοῦ αἵματος δι' ἀναρρωτικὰ ἐλαιοσίας ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀδυναμίας καὶ δολοφονίας.

'Ανοίγει τὴν ὁρεξιν και δίδει Δύναμιν Ζωὴν καὶ 'Υγείαν.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
- ΟΜΟΝΟΙΑ -

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

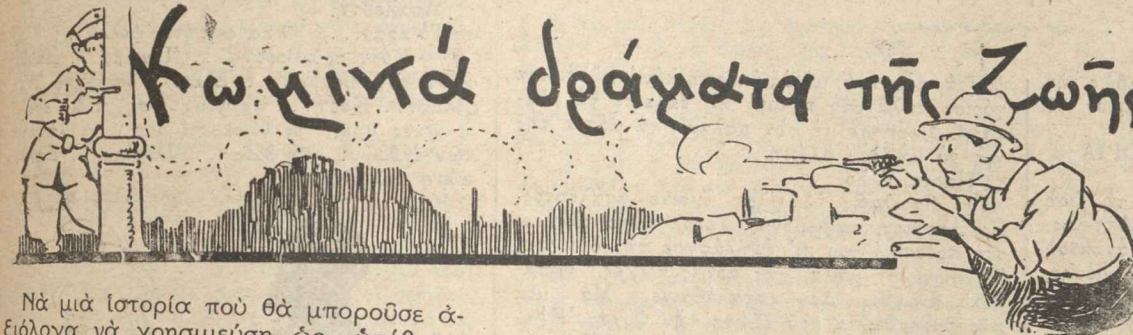
(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. 'Εγκριμένον παρὰ τὸ 'Ιατροσυνεδρίον τῆς 'Ελλάδος και τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. 'Αντιπρόσωποι Υἱοὶ Φ. ΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιῶ. 'Επιστημονικὰ δόγματα παρὰ τὸν δολόγφ κ. Φωτίφ Μοσχούλα, 'Αθήναι, 'Οδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης και εἰς τὸ 'Ιατρικὸν Χαριλέον Τρικούπη 14, ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νομαρ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ



Νά μία Ιστορία πού θά μπορούσε ἀξιόλογα νά χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόθεσις εἴτε δράματος, εἴτε κωμωδίας, εἴτε περιπετειώδους ἀστυνομικοῦ ἀναγνώσματος πολλῶν ἑκατοντάδων συνεχειδῶν. Δυστυχῶς ἡ εὐτυχὴ στεροῦμαι τῶν ἀπαιτούμενων προσόντων πού θά ἐχρειάζοντο γιά μιὰ τέτοια συγγραφή καί γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο δὲν τὴν ἐπιχειρῶ κι' ὅλας, παρ' ὅλο ὅτι λυποῦμαι φοβερὰ χάνοντας μιὰ τέτοιου εἴδους θαυμασίαν εὐκαιρίαν.

Πρὶν ὅμως σὰς τὴν καταστάσῃ γνωστὴ θάπρεπε νὰ σὰς τόνίσω κάτi, ὅ καὶ τὸ σπουδαιότερον κατὰ τὴν ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην. Μὴ νομίζετε λοιπὸν, πῶς ἡ ὑπόθεσις μου εἶνε παρμένη ἢ κατασκευασμένη πάνω στὰ γνωστὰ καλούπια τῶν ἀστυνομικῶν περιπετειῶν τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, τοῦ Νάτ Πίγκερτον, τῆς 'Εθελ Κίγκ, τοῦ Νικ Κάρτερ καὶ τέλος ὅλων αὐτῶν τῶν ἀστυνομικῶν τεράτων, τῶν ὁποίων τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔργα τοσάκις ρηθικέλευθοι ἐπιχειρηματίαι συμπλοτίζουσι μὰς ἡθέλησαν νὰ ἀποθανάτισουν εἰς πενηντηκοντάλεπτους περιοδικὰς ἐκδόσεις, εἰκονογραφημένας ἢ μὴ.

Κάθε ἄλλο! 'Ισα-ἴσα εἶνε μιὰ ἱστορία παρμένη ἀπ' τῆς ζωῆς, τὴν ἀληθινὴν ζωὴ πού διαβαίνει ἡσυχὰ γύρω μας, χωρὶς περιπετειῶς, μυστικότητας, ἀπὸ μηχανῆς Θεοῦ, τεχνάσματα, κατακόμβας, δηλητήρια καὶ δολοφονίας.

Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ κατόπιν τῶν ἐξηγήσεων πού σὰς ἔδωσα ὡς πρὸς τὴν προέλευσιν τῆς ὑποθέσεως, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνω περισσότερον εἰς προεισαγωγικὰς ἀναλύσεις καὶ τὸ καλλίτερον πού θά εἶχα νὰ κάνω θάταν νὰ προσπαθῶ, ταξινομώντας τὰ γεγονότα σὲ ποάζεις — κι' αὐτὸ πρὸς εὐκολίαν — νὰ προσφέρω τὸ δρᾶμα ἢ τὴν κωμωδίαν τοὺς ἐνδεχομένους τυχεροὺς συγγραφεῖς.

'Αρχίζουμε λοιπὸν:
Πρῶτῃ πρᾶξις.
Σ' ἓνα συνοικιακὸν καφενεῖο. Ὁ ἥρωας συναντᾶται μὲ κάποιον γνωστὸν του χαρικὸν καὶ μετὰ τοὺς κοινούς χαιρετισμούς καὶ τὰς κοινοτάτας ἀβροφροσύνας ἀποφασίζουν νὰ παίξουν μιὰ παρτίδα τάβλι. 'Εως ὅτου ὁμοῦ τὸ νωθρὸν — ἔδω, σημειώστε, πρέπει ἀπαραίτητως νὰ εἶνε νωθρὸν γιὰ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ σκηρικὴ οἰκονομία τοῦ ἔργου — γκαρσόνι στέρεξῃ νὰ προσκοιμῇ τὸ τάβλι, οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀλλάζουν — καθ' ὅ βέροι ρωμηοὶ — γνώμην κι' ἀποφασίζουν νὰ ρίξουν ζάρια. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἄλλωστε ὀλιγώτερον κόπον καὶ

προσοχὴν καὶ ἐπιταχύνει τὸ κέρδος καὶ τὴν ζῆμιν. Τὸ παιχνίδι ἀρχίζει καὶ σὲ λίγο καιρὸ — ὡς ἦτο ἐπόμενον — ὁ ἥρωάς μας χάνει οὐτε πολὺ, οὐτε λίγο, 4.500 δρ.

— Δόσε μου τῆς 4.500 δρ., λέγει ὁ χαρικός.

— Δὲν σοῦ δίνω πεντάρρα, ἀπαντᾷ ὁ ἥρωας.

— Γιατί δὲν μοῦ τῆς δίνεις; δὲν τῆς ἔχασες;

— 'Ετσι θέλω, σὰν σ' ἀρέσει, ἀπαντᾷ εἰς τραχὺν τόνον φωνῆς ὁ ἥρωάς μας καὶ σηκώνεται ἀπάνω.

'Επακολουθεῖ ἀπειλητικὸς διάλογος καὶ ὁ ἥρωάς μας ἀντὶ νὰ πληρώσῃ, ὡς ὤφειλε, τὴν ὀφειλὴν του ὡς τζέντλεμαν, ὕβριζει, ἀπειλεῖ καὶ φεύγει.

Ἐδῶ πέφτει ἡ αὐλαία.

Πρᾶξις Δευτέρα.

Εἰς τὸν δρόμον. Ὁ χαρικός μὴ εὐρίσκων ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰς τὰς ἀπειλάς καὶ τὰς ὕβρεις τοῦ ἥρωά μας, σπεύδει καὶ ζητεῖ τὴν βοήθειαν γνωστοῦ του συγχαριανοῦ μαγείρου καὶ ἀμφοτέρου φεύγουν πρὸς συνάντησιν τοῦ χρεώστου. Πράγματι μετὰ δλίγα βήματα συναντοῦν τὸν ἥρωα καὶ τοῦ ζητοῦν τὰ χρήματα. Δυστυχῶς ὁμοῦ γι' αὐτοὺς ὁ ἥρωάς μας δὲν εἶνε κανένα παιδάκι ὥστε νὰ πτοηθῇ ἀπὸ τὴν δυσάδα τῶν ἀντιπάλων του. Κρίνει σκόπιμον νὰ ἀγριέψῃ, νὰ ὕβρισῃ καὶ εἰς τὸ τέλος-τέλος νὰ βγάλῃ καὶ τὸ περίστροφόν του.

— Φύγετε, ὠρώεται, γιὰτί θὰ σὰς σκοτώσω σὰν σκυλλιά. ταυτοχρόνως δὲ — δὲν τοῦ κοστίζει καὶ πολὺ ἄλλως τε — πυροβολεῖ δις εἰς τὸν ἀέρα πρὸς ἐκφοβισμόν.

Καὶ ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ διτλὴ αἰ-



ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

'Εσωτερικοῦ Δρχ. 125
'Ἐξωτ. Λ. 'Αγγλίας 1
'Ἐξέμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΡ. 2 1/2

φινδία αὐτὴ ἐκπυρσοκρότησις ἔσχε ἀμέσως τὸν ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὴν ψυχραμίαν τῶν ἀντιπάλων του. Ὁ χαρικός τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐνῶ ὁ μάγειρος καταλαμβάνεται ἀπὸ κίτρινον πυρετόν. 'Απὸ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἥρωά μας διέρχεται τότε ὡς ἀστραπὴ φαινή τις ἰδέα.

— Δόσε μου ὅσα λεπτὰ ἔχεις, λέει εἰς τὸν μάγειρον, καὶ αὐτὸς τοῦ δίδει ἓνα ἐκατοστάρικο πού ἔχει ἐπάνω του.

Δυστυχῶς ὁμοῦ ἡ διτλὴ ἐκπυρσοκρότησις ἔσχε καὶ ἄλλον ἀντίκτυπον. Διετάρaxe τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐξουσίας ἥτις καὶ καταφθάνει ἐπὶ τόπου. Ὁ ἥρωάς μας δὲν τὰ χάνει. Φεύγει, ταμπουρώνεται σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ κεῖ ἀπειλεῖ τὸ σύμπαν. Ὁ ἀστυφύλαξ βγάξει κι' αὐτὸς τὸ πιστόλι του, ταμπουρώνεται πίσω ἀπὸ ἓνα φανάρι τοῦ δρόμου καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν του αὐτὴ ἀνταλλάσσει μετὰ τοῦ ἥρωα μερικὰς φιλοφρονήσεις ἐν εἰδει πιστολισμῶν. 'Εν τῷ μεταξύ καταφθάνει καὶ ἕτερον ὄργανον τῆς ἐξουσίας: ὁ ἥρωας κυκλοῦται καὶ ὑπὸ ἀπειλὴν δύο περιστρόφων ἀναγκάζεται νὰ παραδοθῇ. Ὀλίγας ὁμοῦ στιγμὰς προηγουμένως βλέπων ὅτι χάνει τὸ παιχνίδι, στρέφει τὴν κἀννην τοῦ περιστρόφου του καὶ πυροβολεῖ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, προευνῶν μίαν ἐλαφροτάτην ἀμυχήν εἰς τὸν λαίμῳ. Λιποθυμεῖ. Οἱ ἀστυφύλακες τὸν μεταφέρουν καὶ ἡ αὐλαία πίπτει.

Πρᾶξις τρίτη καὶ τελευταία.

Εἰς τὴν Πολυκλινικὴν. Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας εἰς τὴν σκηνὴν εἶνε ὁ ἥρωάς μας ξαπλωμένος σὲ ἓνα φορεῖο ἀνάσθητος. Νοσοκόμοι, ἱατροὶ καὶ ἀστυφύλακες. Γίνεται ἡ ἐπίθεσις τοῦ τραύματος. Ὁ ἥρωας σπνέρεται.

— Τί ἔπαθες; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἱατρός.

— 'Επῆγα ν' αὐτοκτονήσω, ὑποτονθορίζεῖ ὁ τραυματίας.

— Γιατί πῆγες ν' αὐτοκτονήσης;

— Τί νὰ τὴν κάνω τέτοια ζωὴ, καλύτερα νὰ πεθάνω! καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ πείραμα τῆς λιποθυμίας.

«Τὸν κακόμοιρον», λέγουσι ἡ νοσοκόμας.

'Αλλὰ ἡ ἐξουσία ἔχει ἀντίθετον γνώμην καὶ ὁ ἥρωάς μας ἀναγκάζεται νὰ ἐπιποθυμήσῃ, νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἀστυφύλακας εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν, ὅπου πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ ὁ ἐπίλογος τοῦ περιέργου δράματος.

Τὰρτ ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ κρίνου περὶ τὸ νὰ τὴν προαναγγεῖλω. 'Εκτός τοῦ ὅτι ὁ κάθε συγγραφεὺς μπορεῖ νὰ τὴν δώσῃ ὅπως κρίνει καλλίτερα, ἢ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, εἶνε ἀπὸ ἐκείνης πού ἐννοοῦμενες εὐκόλως, ὡς συνήθως, παραλείπονται.

Νίκος Μιλέτης



Ο ΑΤΤΙΛΑΣ ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ

Είμαι άγνωστο τί συνέβη ακριβώς την μυστηριώδη εκείνη νύχτα των γάμων του Ατίλα...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

"Ενα κόκκινο όραμα, πάνω από τη ζωή των ανθρώπων, έπεσε ο βασιλιάς Ατίλας. Καπνός πυρακτωμένος και βαρύς, άναπνοή πυρακτώσεως, σύννεφο φλογισμένο της δύσης, άπλωσε τη σκιά του στον ουρανό κι έδωσε το φως του ήλιου και τη μαρμαρυγή των άστεριών. Ύστερα πέρασε...

"Υστερα πέρασε. Μά ή καλύτερη πνοή έμεινε ακόμη πίσω από το πέρασμά του κι έσυρε πένθιμο στον έρημωμένο ουρανό το κουρελιασμένο λάβαρο του τραγικού θριάμβου.

Ο βασιλιάς Ατίλας δεν έδολοφονήθηκε. Ο βασιλιάς Ατίλας έλασε την ισχύ του μέσα σε μια νύχτα μονάχα.

"Όταν επνίγηκαν στην καπνισμένη αμόσμουρα της μέθης τα άγρια γέλια των συμποσιτών, ή παράδοξος κραυγές των γελοιοποιών και σούστηκαν των θαυμαστικών ή μηχανικές χειρονομίες, στο πηχτό σύννεφο της κορμωμένης αϊθουσας του παλατιού, τη νύχτα του γάμου, ο βασιλιάς Ατίλας άδραξε από τη μέση την νεαρή του σύζυγο, την κανούργια, και την έσυρε στο νυχτικό δωμάτιο.

"Εκεί, στη μαλακή γωνιά του κορεστικού, όλο δροσε ζώων οίχμενες άπανωτά τη μία στην άλλη, επέταξε την ξανθή γυναικα του με μίαν εύθυμη χειρονομία άδιαφορίας κι έλυσε την ζώνη του θριαμβευτικά.

"Η άσφαρτερή λευκότητα του κορμιού της ανάδωσε στο σκοτεινό χρώμα των τομαριών και τόν άναψε στα μάτια την σπίθα της σφαγής. "Ολότρεμος, με κορμική άναπνοή, έσκυψε πάνω της... Στα ρουθούνια του φτεροκάπτης ή δόξα να γυνώσκη το λευκό μυστήριο του κορμιού της. Κι άγέπνευσε βίαια, βαρεία, την μυρωδιά της ξεχειλισμένης της έγκυαλίσψης.

Κι από δω είνε που ή ιστορία σπαίρνει... Πνά ήταν ή κανούργια γυναίκα; Μιά κόρη των μαύρων δασών. Το κεφάλι του πατέρα της, βασιλιά των Βουρουνιδών, είχε κυλήσει κάτω από τον πέλεκο του κατακτητή και ή φυλή της είχε συρθεί άλυσοδεμένη στα πόδια του. "Ο όργιστικός του άντρος είχε πλημμυρίσει την πατρίδα της και πέρασε, χείμαρρος ταχύς, πάνω από της διειλασμένες της εκάπεις. Κι έως το θέαμά της τον παρακολούθησε στο δρόμο του.

Τόν παρακολούθησε στο δρόμο του. "Η άνυμνήσι της. Στη χώρα των Γαλατών, στα Καταλανικά πεδία, στους κάμπους που σκίαζαν άπειλητικά άλλοτε οι Ρωμαϊκοί άητοί. "Η άνυμνήσι της... Σγέδια για κομποκρατορίες, λυσσαλέες δίψες καταστροφής, όράματα φλογεών θριάμβων. "Η άνυμνήσι της.

Κι ή λευκόξανθη παρθενιά της πάνω από της καυτές άναπνοές των πυρακχιών.

Νά τί έγινε την μυστηριώδη αυτή νύχτα, που ή Ιστορία σπαίρνει... Στάθηκε για να χαρή την άσυγκρατησιά του πόθου του. "Εκεί, μέσα στο δασύ του στήθος, εκάλπαζε, έλογο πυρό, άναπνέοντας φλόγες. "Έχεις πάνω της και ή πνοή του της εκούρσεψε τη δροσερή λευκότητα του προσώπου. Ζάλη επνίξε τα μάτια του, κι έως ο κατακτητής χαμογέλασε.

Πρώτη φορά τη γνώριζε τη χαρά του συγκαταμένου πόθου.

Εάνου, ή κόρη του Βορρηά, ως τη στιγμή εκείνη άκίνητη, έκανε μια μικρή κίνησι δική της. Πολύ μικρή. Πολύ δική της...

Άνοιξε τα μάτια και τόν εκύταξε. "Ηταν

ψυχρά, αίστητά, με άξιόπρεπη λάμψη. "Επειτα γύρισε απλά στο πλευρό κι έκλεισε τα βλέφαρά. Σκέπαπτε με την παλάμη τα μάτια της για να μη τόν βλέπη.

Τίποτε άλλο.

Ο βασιλιάς Ατίλας έμεινε άσάλευτος. Κατάλευκος, παγωμένος, έφερε άργά το χέρι στο πρόσωπό του κι έψηλάφησε την όψη του. Τά γωνιώδη μύλα, της άρης τρίχες. Βστάθηκε άναυδος. Δεν καταλάβαινε. Μά μια παράδοξη δειλία του έζωνε την ψυχή. "Εψηλάφησε άγωνιαστικά το πρόσωπό του. Και πάλι εκύταξε την λευκόξανθη όμορφη.

Είνε άσάλευτη. Άναπνέει σιγά-σιγά και κλείνει επίμονα τα μάτια, περιμένοντας τη μοίρα. Ξέρει βέβαια πως δεν μπορεί άλλοιως να κινή.

Ναι, αυτή είνε ή σκέψις της. Μά ο βασιλιάς Ατίλας δεν θέλει αυτό.

"Όχι. Δεν θέλει αυτό...

Δίνει μια και τινάζεται πάνω, σαν άγριμ, φοβερός. Με την άκρη του ποδιού, της γυρίζει βάνυσα το κορμί της. Τραυμαμένη κουλουριάζεται και τόν κυττάζει. Σηλώνει το ματωμένο βλέμμα του πάνω στο δικό της. Το βλέμμα του άσπράφτει.

— Σκλάβο! της λέει και τα χαλκόχρωμα χείλη του τρέμουν. Σκλάβο!...

Κυττάζονται άγρια, χωρίς μιλιά. "Επειτα υπερήφανος αυτός:

— Είμαι, της λέει, ο βασιλιάς Ατίλας!...

Και ύψώνει το μέτωπο. Το μέτωπό του είνε κίτρινο. "Εκείνη μένει άναπολόγητη. Τόν κυττάζει.

— Σκλάβο! ξαναλέει ο κατακτητής. Είμαι ο βασιλιάς σου!

Τόν κυττάζει άσυγκίνητη. Είνε άσχημος.

Τό κρασί είνε βαρύ. Το κρασί του συμποσίου. Το κεφάλι του Ατίλα γυρίζει. "Ενα χαμόγελο περιφρονητικό χαράζει τα χείλη του και τοικλίζει.

— Τόν πατέρα σου... βασιλιά... σκλάβο... στα πόδια μου... και τόν εσφαζα...

Τ' αδέρφια σου... σκλάβους... Τόν κόσμο... σκλάβο...

Και σφίγγει της γροθίες.

— "Όλους τους υπόταξα εγώ... και...

Τοικλίζει. Την πλησιάζει άργά. "Ηρεμος:

— Και σένα... βέβαια... εσένα σε... υπόταξα κιόλας...

Και γελεί μεθυσμένα, βροχνά, σπρώχνοντας το στήθος της με την άκρη του ποδιού του.

— Εσένα... και βέβαια...

Και σκύβει να την πάρη. "Εκείνη άσάλευτη τόν κυττάζει.

Τινάζεται δροθός.

— Ε!... Είπα!... ούρλιάζει φοβερός. Σκλάβο!...

Και ή φωνή του ή βροχνιασμένη γίνεται τραυματικά σκληρή.

Τόν κυττάζει. Μά και τί άλλο θάπρεπε να κάνει; Κι έως: "Ο Ατίλας καταλαβαίνει πως δεν είνε α ε σ τ ο.

Με τα χέρια στη μέση του, σφίγγοντας τα πλευρά του νευρικά, πλησιάζει. Το κάτω του χείλος κρέμεται υπερμέτρα, περιφρονητικά, κυνώνοντας τα κίτρινα άρχα δόντια. Μιά βαρεία όψη κρασιού.

— Σ' έχω δουλα μου, λέει και βαρυαναπνέει, ενώ θαυπες άστραπές πετούν τα θολωμένα του μάτια. Σού έκανα την τιμή να σε σύρω ως το βασιλικό κρεβάτι μου, να σε βάλω στο κοπάδι των γυναικών μου.

Η μακρυά θαθεία ούλη που έχει στο μάγουλο, πιρίζει σπασμοδικά, τινάζεται σαν φ...

δάκι που το πάτησαν. Σκύβει πάνω της κι αττά...

— Έχω ξεπαρθενέψει διακόσιες γυναίκες και μούδωσαν εξήντα γιούς. "Όλες έσπαζαν άδες. "Όλες τακίστηκαν για την παύση κοιμηθούν μια νύχτα στο πλάι μου. "Όλες λάτρεψαν για θεό τους. Είμαι ο βασιλιάς Ατίλας! Σκλάβο... θα με λατρέψουν...

Μιά τρεμούλα αρχίζει και τρεντίζει τα πόδια του. Χάνει τα φρένα του, τα λήπη και τονονομεί παράδοξα και φαίνεται να τρέχει τελα χαμένα. Το φρένο σπασίζει. Μά τεντωμένο, έκστατικό, την κοιτάζει.

— Ασάλευτη.

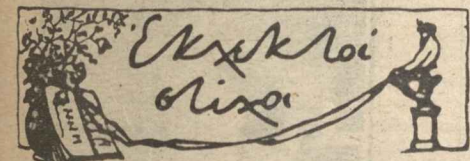
Τό κρασί... "Ο κατακτητής ψάλλει...

— Κόρη του Βορρηά... Είμαι ο βασιλιάς Ατίλας... Κόρη... σκέψου... στη πόλη... ή νίκες μου... οι θησαυροί μου... τή των εχθρών... ή δόξα... Άντικα...

Κόρη του Βορρηά... Κι τόν κυττάζει με το κλήσι της...



ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ



ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Σ' είχαριστώ που μούδωσες μια έρωτική χαρά που ούτε άνειντήκα ποτέ, και που ίσως δεν ξανάδω,

— πως ήξερες στη σκέψη μου να δίνης νέα φτερά

κι άντάμα να δροσολογάς τόν πόθο μου το λάφρο.

Σ' είχαριστώ που στάθηκες στον πόνο μου άδερφή

που στο πλευρό μου αγρόνπινες με την ψυχή στα χείλια.

Πού στο καίμιο μ' ανέβασες την πιο ψηλή κορφή

με τα τρελλά σου πείσματα και την τυφή σου ήλεια.

Σ' είχαριστώ που μ' έκανες, πολύμορφη, να ιδώ την πιο μονότονη ζωή, ο παραμερισμένος.

Σ' είχαριστώ που μ' έκανες φαιδρά να τραγουδάω

άποψη που στο σπίτι μου γυρνούσα λυτρωμένος!

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Βαδίζω κι' οι δυό μας πλάι-πλάι μια γλίσσα της ψυχής μας έμεθοδσε

σάν φρέσκον λουλουδιών του έρωτομιάη

τ' άρώματα ή νύχτα εξεμυχούσε.

"Είμαι θείο κανέναν ν' αγαπάω

μ' έλεγες. Τ' άγέρι τραγουδούσε.

Και το φεγγάρι πέφ' από τα χείλη

τα μάγια του στεφάνια μ'ας φροδούσε.

Κ' έστερα στο χορτάρι έσπλωμένοι

στη σιωπή του δάσους δυθισμένοι

της νύχτας έχωρκαμε τα μύρα.

Και το θάνατο ζητούσαμε να δοούμε

στα χείλια μας. Άφου δεν ήμπορούμε

άλλοιως να διώξουμε τη μοίρα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

σώμα.

— Βασίλισσα!...

Και γύνεται ζαφνικά άγριο κύμα που έσπασε το φράχτη, άφρίζοντας, από το στόμα του, τα ρουθούνια, ένας χείμαρρος κόκκινος. Πίρπει μπρομματα μπροστά στη γυναίκα.

Οι Ούνοι απέδωσαν όλες της τιμές στον ένδοξο νεκρό. Τόν έθαψαν μέσα σε τρία φέρετρα. Ένα από μάλαμα, ένα από άσχημ και το τρίτο από σίδερο. Σε τούβο ύψωσαν μπροστά τους τα λάφυρα και τα τρόπαια των θριάμβων του. Σερβίλιστηκαν έριπποι γύρω στον τάφο του, ως το βασιλεία του ήλιου, με άγριο καλπαση, ύψωνοντας σε στήλη το χώμα, μίαν άποθήωση, στον πένθιμο ουρανό του τελευταίου βράδου.

Και σαν τόν έθαψαν, μαζί με τη νύχτα, έσπαζαν πάνω στον τάφο του τους ταμμένους του ευπατρίδες και τ' αλογά τους και τους έστησαν με πασάλους, δρόμους κι' έριππους γύρω στο μνήμα με τα πρόσωπα στραμμένα προς όλα τα σημεία του ορίζοντα. Η νύχτα τους έτύλιξε στα πένθιμα πέπλα της έτσι δροθούς, φέρρους φρουρούς του θανάτου, να κοιτάζουν με τα σοναμένα τους μάτια όλόγυρα. Τελούτα ενατένιση των όραμάτων της κοσμοκρατορίας.

Έτσι λέει ή ιστορία...

Μά τί τούφλος; Ο βασιλιάς Ατίλας είχε χάσει την ισχύ του. Την είχε χάσει μέσα σε μια νύχτα μονάχα.

Νικήθηκε από μια γυναίκα.

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθνος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1929 ύπηρε άόμα τρομερότερο άπ' το 1928. Σύμφωνα με της κυβερνητικής στατιστικής 2.285 άτομα έθανάτωθησαν άπ' τα θηρία, άντι των 1.925 του περασμένου έτους. "Ο τίγρις είνε, μόνος, υπέριθμος για 1.033 θανάτους, ή λεοπαράδλεις για 218, οι λύκοι για 465, ή άρκουδες για 78, οι έλέφαντες για 56, ή θύαες για 12, οι κροκόδειλοι για 136, τ' άγριογούρουνα για 85...

Τα θηρία των Ίνδιων, ο τίγρις προ παντός, φορολογούν άγρια τόν λαό. Το 1

Ζένες επικαιρότητα

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΚΟΡΣΕ

Η γαλλική καλλιτέχνης κυρία Σιλβία δημοσιεύει ένα νοστιμότατο μιά και διδακτικότατο άρθρο για τόν... κορσέ. Επειδή το θέμα είναι μεγάλης επικαιρότητας, λόγω των απαιτήσεων της μόδας, το προσφέρουμε στους αναγνώστες μας.

Πέθανε και θάφτηκε και τόν φέρνουμε πού και πού στο νου μας, μόνο και μόνο για να τόν κοιροδύναμε... Όχι, όχι, ποτέ δεν θα τόν ξαναβλέπαμε!... κι όμως ανασταίνεται και πάλι, δεν είν' έτσι, αφού είναι γνωστόν ότι ο κορσές μπαίνει σιγά-σιγά στην ήμερησια διάταξη. Η εξαφάνισις του ήταν απλούστατα μιά έκλειψις, γιατί είναι θάνατος, αλλάζει μόνο μορφή, σύμφωνα με της εποχής και πρό παντός σύμφωνα με τα έθιμα, λαοκάκει την εποχή των διασκεδάσεων και σφίγγεται στην εποχή της ήθικης. Κάνει να ξεχωρίσει τότε η όσφρις, τότε το στήθος, κάποτε πνίγει τη μέση, εξαφανίζει την κοιλιά, δίνει στη γυναίκα τα πιο διαφορετικά σχήματα και συνήθως τα πιο αντίθετα από εκείνα που της δίνει η φύσις. Τό γυναι-



Αυτή η φωτογραφία από την παράσταση της «Πρώτης νύχτας του γάμου» — εποχή 1895 — δεν σάς φαίνεται ότι μπορεί να μιά: κνήμη να σιχαθούμε τόν γάμο;

κείο κορμί είναι πλασμένο από το πιο ελαστικό μίγμα που μπορεί να υπάρξει κι η μοδίστρα δεν είναι εργάτρια, αλλά μεγαλοφυής γλύπτρια που το παραμορφώνει με το ξαναφτιάχνει σύμφωνα με της απαιτήσεις της μόδας.

Τό αντιλαμβάνεται κανείς αν ρίξει μιά ματιά σε φωτογραφίες ενός ίδιου προσώπου, μέσα σε δέκα, είκοσι, τριάντα χρόνια... Θεέ μου, τι διαφορετικές σιλουέτες! γιατί αυτό το πρόσωπο είναι ένα. Στην πρώτη, έχω τα μαλλιά μου πλεξιούδες με φρίγκους και κορδέλλες. Δεν είναι η εποχή που έπαιζε τόν πρώτο μου ρόλο, ούτε της πρώτης μου αγάπης, ούτε του πρώτου μου παιδιού, μονάχα του πρώτου μου κορσέ. Είναι η καλή εποχή που η κοπέλλες ονειρεύονται εσπρί, μικρά φουστάνια και πρό παντός κορσέ... Νά κανείς μέση!... Νά φανείσαι δεσποινίς. Τι όνειρο!... Αυτή η τόσο ποθητή μέρα έφθασε επί τέλους. Τα παιχνιδιάρικα και τσαχπίνικα γούστα των δεκαεσσάρων ετών μου συμβιβάζονταν πολύ καλά με την παιδική μιλούσα, το στήθος όμως που άρχισε ν' αποκτά διαστάσεις θα ήταν άφορη οκταντάλου. Ένα ελεύθερο κορμί ήταν, εκείνη την ε-

ποχή, άρρεπια σε αφάνταστο βαθμό. Αυτό το παιδί πρέπει να συγκρατηθεί! έλεγε η μητέρα μου στην κορσέτιέρα που έπαιρνε σοβαρά τα μέτρα μου. Λίγες μέρες αργότερα, η μοδίστρα ξαναγύρισε μ' ένα κορσέ. Αυτήν φορά, σοβαρός, χωρίς κανένα στόλιμα, ανταποκρινόταν πολύ καλά στην ανατομή εκείνης της εποχής, που ήθελε τα εσωφύρια των κορσιτών αλλά... μέχρι αηδίας! Αυτός ο κορσές μου κόντηνε τόν μπόι και μου... Ισοπέδωνε την πλάτη ως τούς ώμους, ήταν ως τριών κιλών βαρύνος, με πλάνανε, μ' έπνιγε, τα παράπονά μου όμως δεν τ' άκουγε κανείς. Να ντύθω χωρίς κορσέ, αυτό θ' άποτελούσε σκάνδαλο, ή γνωστικές γυναίκες των φοροσάν απ' τα ξεχωριστά, στο κρεβάτι τους πολλές φορές, «Πώς μπορείς να ζήσης ασυγκράτητη!» απαντούσαν ή μεγαλύτερες μου στους στεναγμούς μου... Στο τέλος υπέκυψα στο ασυγκράτητο κι' εγώ κι' ύστερα από λίγο καιρό δεν μπορούσα να κάνω χωρίς τόν κορσέ!

Λίγα χρόνια αργότερα, ο κορσές της γυναίκας δεν είχε πιά τίποτα τόν κοινόν με τόν κορσέ της κοπέλλας. Σφιγμένος επάνω και κάτω, ο μικρός κορσές μεγάλωνε τόν μπόι και τόν λίκνυνε. Ολόκληρο από ρού, λευκό, μιλή η μαύρο σατέν, με φόδρα άσσορτί, γαυρισμένον με νταντέλλες, με της τσέπες του έπαι τα στήθη αναπαύονταν σαν σε φωλιά, αυτό τόν μικρό βασανιστικό μηχανισμό είχε τόσο γοητευτικό και γυναικείο παρουσιαστικό!... Κρατούσαν την αναντοή τους, απ' γγόνταν, έβαλαν όλη τη δύναμη για να τρωθήσουν τόν κορσόν... είχαν όμως κομψή μέση. Και τόν βράδυ, άλλος μιελός τόν βγάλισμο!... Όλες ή γυναίκες, τότε, έκαναν την ίδια χειρονομία: με τα δυο χέρια έτρωσαν, έβυναν τόν απελευθερωμένο κορμί τους που, συνχότατα, έφερε τα αίματά του ίχνος τού κλειστού του. Πολλές φορές ο κορσές ήταν τόσο ενοχλητικός που ή γυναίκες δεν περίμεναν να επιστρέψουν στο σπίτι τους για να τόν ξεφορτωθούν. Συχνότατα οι αμαξάδες έφεραν στο γραφείο των ευθεθέντων αντικείμενον ένα δμορφο κορσέ τυλιγμένο μέσα σε μιά εφημερίδα και εγκαταλείμενον στο άμαξι τους από μιά νέα που έπείσσερε από ένα γεύμα, ή από μιάν ανυπόμονη ερωτευμένη.

Κι' όμως ή κλειονότης έπαινε και δεν επιδεχόταν συζήτηση, σάς δεδωδω. «Πώς μπορούσατε να ζήτε, σφιγμένη έτσι;» μου λένε ή σημερινές κοπέλλες. Κι' όμως ζούσαμε πολύ καλά, τομωμ να πώ, καλύτερα από σήμερα. Ο κορσές δεν μās έμπόδιζε τίποτε, ούτε την ίπτασία, ούτε τόν ποδηλάτο, ούτε τόν περπάτο, ούτε τόν τένις, ούτε την καλοφαγία, ούτε τόν δμορφο παιδιά.

Σιγά-σιγά, ο κορσές ξεφίχτηκε και μιάν ώρα πρινά, ή κυρία Γκασέ-Σαρρό τόν μετέβαλε δλωδοδύλου. Έχασε της μεταλλένες του, τόν ελατήριό του και τόν κορσέτιο και απλά παρουσιαστικό του. Ολωδοδύλου από λεπτή λευκή λιγνάσα, πολύ μακρής, πρός τα κάτω συνδεύονταν από τη ζαρετέλλα και καθώς ήταν πολύ κοντός από πάνω, δημιουργήθηκε τόν σουτιέν. Φυσικά, δεν παρουσίαζε τη γυναίκα στη φυσική της όψη, γιατί καταργούσε την κοιλιά και κολάκευε τούς γλουτούς. Η λιγνάσα παχυνές γυναίκες μί έξροντας πού να δάλουν την κοιλιά τους την ανέδωσαν στη θέση του σουτιέν τους. Η χοντρές έμοιαζαν σαν περιστέρια ή σαν πυροσβήστες.

Σιγά-σιγά, οι γλουτοί ήρθαν στη θέση τους, τόν ίδιο συνήθη και με την κοιλιά, ή μέση ανέθηκε αρκετά ψηλά ώστε να μπορούν ν' απλώσουν της κνήμες τους ή γυναίκες.

Η «έλεγκανς» εμφανίστηκε από την Πρώτη Αυτοκρατορία και απ' την Ιαπωνία, γιατί περπατούσαν σιγά-σιγά, φορούμενες της «σουο-πρί» τού «άντραν» φουστάνιου.

Αργότερα, ο Πουαρέ αναστάσε τους κτικά τη μόδα. Ολόκληρη σκούλη ενόησε του για ν' απομείσει τόν θάνατο και τόν Τούρκικες, Περσίδες ανεφάνησαν. Έξω θράμβος της φυσικής γραμμής, πολύς καιρός, γιατί ή μόδα είναι αναπόφευκτη, δεν υποφέρει ένα κορμί όπως ή έλσε ο Θεός. Έπενυσε τη ζώνη που ήταν τωρ θήκη. Αυτή καθήργησε τόν στήθος, γλουτούς και την όσφρις, ή μέση εφάνησε, τήλθε πρός τούς γλουτούς και ή κνήμη πνιγαν κατ' αναλογίαν. Τρελλές από γούμ, ή έξες ξαναβρήκαν τόν ντύσιμο των παιδιών τών χρόνων: τόν ίσια φουστάνια, έπαισαν αυτή ήταν ή φράσις με την οποία τωρ αινάτες της σιλουέτες, μέσα τόν στήθος στρουγγυλή, σαν καμπύρα... Έπαισαν ή γνύνουν, ο φόβος να παχύνουν κατάντη αλτήρας, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τώ γνύνες, ή δμορφές κοπέλλες έπαισαν με ή κ' ή κομψές γνώριζαν τόν βάσιμα της Σπώρ, μασσέ, χειροτέρας ακόμα άφρη-



Δεν υπάρχει πιά κορσές—επ' αυτή τόν αντικατέστησε ή ζώνη. Τόν κορσέ έλαστικό είναι τόν κορμί, με την γραμμή του!

της γυναίκες τόν θέληγο τους. Η δέν άρχισε: αυτό τόν κορμί που τόν έπαι τόν γυναικείο φάνηκε λ' γούτο ενόησε τον γελόιο. Σήμερα τομωμ να δώξ ή μέση ξαναφάνηκε και καθώς ή μέση ξαναφάνηκε, χοντράει το κορμί, ο κορσές έρχεται να την πανακτήσει την θέα της. Έλαιο, την συγκρατεί. Είναι μιά άσχη, που πάει από τόν ένα άκρον στο άλλο ή επαναφέρει την μέση δακτύλου, νότι πρην μās φανόνταν γελόιο, μέλλον να μās φανή γοητευτική. Τι θ' άπογίνουν τότε τόν στήθος; πού θά μπη ή κοιλιά και πού στήθος; οι γλουτοί, είναι τόν μυστικό!... Έπαισαν όμως από τώρα ν' απλώδωα αυτά δέν θά μείνουν στη θέση που πετε τώρα, ή μόδα δέν θά τόν άπογνωση τήν μεγαλότητα.

Ο Διδάσκων της Βδομάδος

Luc Lorrain

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΘΑΥΜΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Μάρθα, ή παραλυτική.
Μαρία, γριά μητέρα της.
Ιωσή, αδελφός της.
Μανασής, Ιωνάθαν φίλοι του.
(Τό έσοτερικό ενός έβραϊκού σπιτιού. Δεξιά, παράθυρο δρόμου. Στή μέση τραπέζι. Η Μάρθα κάθεται σε μιά πολυθρόνα, μοσκομυμένη, κοντά τόν τραπέζι. Η μάννα της κάθεται κοντά στο παράθυρο. Νύχτα).
Μαρία (σαν νά μονολογεί).—Τι γνήριαν... Δεν έχουν άργησει ποτέ τους τόσο...
Μαρία (ξυπνεί).—Ε...
Μαρία.—Τίποτε. Λέω για τόν αδελφό σου και για τούς φίλους του. Δεν άργούν ποτέ τόσο...
Μαρία.—Πού πήγαν...
Μαρία.—Σάμας έξω κι' εγώ... Κελ-νος ο Μανασής, ο προσκοιμένος, ήθελε και τούς πήρε... Σε κανένα κατελειό πάλι θά τώρουν...
Μαρία.—...Φοβάμαι, μητέρα...
Μαρία (σπώνεται και πηγαίνει κοντά της).—Μιά, παιδί μου... Τι είν' αυτά;... Νέος είναι, παλληκάρι, κάπου θάμπελε...
Μαρία.—Δέν ξέρω... Κρυόνον...
Μαρία.—Νά κλείσει τόν παράθυρο;...
Μαρία.—Ναι... (Η Μαρία κλείνει τόν παράθυρο. Την ίδια στιγμή άνοίγει ή πόρτα και μπαίνουν ο Ιωσή, ο Μανασής κι' ο Ιωνάθαν. Είναι και οι τρεις τους τρομερά χλωμοί).
Μαρία.—Α! Ήσθαιτε;... (Οι τρεις νέοι χωρίς νά της απαντήσουν πάνε και καθύνται γύρω στο τραπέζι. Η Μαρία πλησιάζει τόν Ιωσή και τόν ερωτά σιγά) Τι νέα;...
Ιωσή (σιγά κι' αυτός).—Δέν υπάρχει καμιά έλπίδα...
Μανασής (σιγά κι' αυτός).—Ο Πιλάτος θέλησε να τόν γλυτώσει... Μά ο Καϊάφας, τόν έλλαξε τή γνώμη... Αυτός, βλέπεις, τόν συμβούλευε πώς συμφέρει να πεθάνει ένας άνθρωπος για τόν καλό του λαού... (Βυθίζει, απελπισμένος, τόν κεφάλι του στα χέρια του).
Ιωνάθαν (ό νεότερος από τούς τρεις σε μιά έκρηξη άγανακτήσεως).—Ω!... Και να μί προφταίνω κανείς να κάνει τίποτα... Άν είχαμε λίγες ώρες διαορία, σου λέω γώ δν θά τώμποισαν να τού άγγίξουν και μιά τρίχα καν απ' τόν κεφάλι του...
Μαρία.—Τι σιγολέτε αυτό;...
Ιωσή (σπώνεται, την πλησιάζει. Προσπαεί να συγκρατήσει την ταραχή του).—Νά... γά...
Μαρία (χαμογελώντας λυπημένα).—Σοστό... Ξέφυ... Περίττον νά πής ψέμμα... Για τόν Ναζωραίο δέ μιλάτε;... (Όλοι κατέβζουν τόν κεφάλια. Η παραλυτική έξακολουθεί σαν σε παραλήρημα) Τόξερα... Είναι τόν ριζικό μου αυτό... Ήταν ή τελευταία μου έλπίδα...
Μαρία (μυη μπορώντας πιά κι' αυτή να συγκρατήσει τούς λυγμούς της).—Σάπα... Μπορεί να σωθί...
Μανασής.—Κυρά Μαρία, είναι περίττον νά της δίνης μιά ψευτική έλπίδα. Ο Ναζωραός δέν σώζεται πιά... Είναι βέβαια τρομερό από πού γίνικε, είναι αφάνταστο...
Ιωνάθαν.—Είμαι προδοσία!...
Μανασής.—Τό γεγονός όμως είναι πώς οι φίλοι του είν' ανόηστοι πιά να τόν σώσουν. Τό κακό γίνικε έτσι έξαφνικά πού ός κι' οι μαθητές του τόν χόσαν... Τό τρομερότερο βέβαια είναι πώς τόν κακό γίνικε την παραμονή άναστάσεως τής ήμερας πού σκόπευε ναρθί εδώ...
Ιωσή.—Μου τρέχει ύποσχεθί...
Ιωνάθαν.—Τους κακούργους!...
Μανασής.—Δέν πρέπει όμως ν' απελπισώμαι, Μαρία... Έγώ, ξέρεις καλά, πώς δέν ήμουν από τούς απαθείς τόν άνθρωπου αυτού...
Ιωνάθαν.—Συ είσαι ένας άπιστος! Δέν μπορείς να καταλάβω τι γυρεύεις δοιμέσαι...
Μανασής.—Μην παραφέρεσαι Ιωνάθαν.

Ο πόνος σου δέν πρέπει να σε κάνει να γίνεσαι άδικος. Δέν ήμουν από τούς απαθείς τόν Ναζωραίου. Ποτέ δέν ήμουν απαθείς κανένος. Τόν Ναζωραίο όμως τόν εκτιμούσα... Συμφωνώ με της ιδέες του. Κουβεντιάσαμε άλλοστε μαζί, και μου δώθηκε έτσι ή ευκαιρία να εκτιμήσω τόν χαρακτήρα του...
Ιωσή.—Κι' όμως έχεις άνηγορησει στής διδαχές του...
Μανασής.—Όχι στην ουσία των διδαχών του. Διαφωνώ ίσως στόν τρόπο, τόν άκατάληπτο πολλές φορές για τόν πολύ λαό, με τόν όποιον έξωτερικεύει της ιδέες του... Δεν ξέρω... Ίσως νάχω άδικο... Ίσως πράγματι μερικά πράγματα να τόν πιστεύη βαυτερεα ο λαός δταν τόν βλέπει μέσ' από τή δική του φαντασία... Άς είναι... Αυτά είναι λεπτο-

δίες του...
Μαρία.—Τό κακόμοιρο τόν παλληκάρι... Κι' ή μαννούλα του...
Ιωσή.—Άς την τήν άμωρη αυτή...
Ιωνάθαν.—Φοβή! Ντροπή μας! Ντροπή μας ν' άφήσουμε να γίνη τέτοιο κακούργημα...
Ιωσή.—Ήταν μοιραίό να γίνη. Μόνος τόν τόν θέλησε. Γιατί αυτός τόξερε, αυτός έλα τόν ξέρε, κι' ήξερε πώς δέν είχε παρά ένα λόγο να μās πη για να σηκώσουμε όλο τόν λαό μαζί μας...
Μαρία.—Όποτε... τελειώσε;...
Ιωνάθαν.—Όταν άκουσα, να φωνάξη από κάτω ο όχλος στόν Πιλάτο: «Σταυρώσε τόν!» δέ δάσταξα... Άνάμεσα στούς πλεωμένους αυτούς δέκρινε τόν Άχάζ, τόν μακά-λη. Τολμούσε κι' αυτός, ο ληστής, πού δέν άκολούθησε ποτέ τον καμμά από της έντολές τού Μωσίου, να ξελαρυνάξεται φωνάζοντας...
Μανασής.—Μ' αυτός, έν τούτοις, της προάλλες μου έλεγε πώς ήταν απ' τούς φανατικότερους θαυμαστές τού Ναζωραίου...
Ιωσή.—Θά σε είδε, φαίνεται, πού κουδεντιάσε μαζί του, θά σε πέρασε για φίλο του και θέλησε να σε κολάκεψη για να σου πιάσει κανένα μπαγιάτικο τυρί για φρέσκο!...
Ιωνάθαν.—Ε, αυτός λοιπόν, δταν είδε για μιά στιγμή τόν Πιλάτο πού στεκόταν διασταχτικός, τού φώναξε: «Έχεις χρέος να τόν σταυρώσης γιατί θέλησε να έπιβουλεύθι τόν θρόνο τού Καίσαρα!...» Φαντάσου, θράσος κι' άναίδεια. Δέ δάσταξα και ριζήκα πάνω του...
Ιωσή (στην μητέρα του).—Ευτυχώς πού τόν συγκρατήσαμε εγκαίρως, γιατί αλλιώς τώκα, καθώς ο κόσμος ήταν εξαγορισμένος, θάχε κακά ξεπερδόμενα...
Μαρία.—Όποτε λοιπόν θά τόν σταυρώσουν;...
Μαρία.—Θεέ μου...
Ιωνάθαν.—Έτσι άποφασίσαν... Θά ξεκινήσαν κώλας για τόν Γολγοθά... Έκεί θά τόν σταυρώσουν...
Μαρία.—Όποτε θά περάσουν κι' από δώ;...
Μανασής.—Φυσικά...
Μαρία.—Τή μάννα του, συλλογέμαι, τή φτωχιά...
Ιωνάθαν.—Νάξερα, τούλάχιστον, πώς είν' αυτός πού τόν προόρισε στούς σταυρώ-τες...
Μανασής.—Στην αλήθεια τού άσχερέα, πού κάθησε λιγά την ώρα πού σάς άφησα, άκουσα μιά δούλα να λέη πώς ήταν κάποιος μαθητής του. Την ρώτησα, μιά δέν ήξερε πώς απ' όλους...
Ιωνάθαν.—Μαθητής του; Αδύνατο!...
Ιωσή.—Ναι... Λένε για τόν Ισκαριώτη... Μά δέν είναι βέβαιον... Απ' τη στιγμή πού τόν πιάσανε, άλλωστε, όλοι τούς χαθήκανε...
Ιωνάθαν.—Όποιος κι' αν είναι, μιά φορά, με μένα θέλη να κάνει...
(Από μακριά άκούγεται όχλοοή...)
Ιωσή.—Νάτους... Έρχονται...
Μαρία (σιγά).—Ω, Χριστέ μου... Πλησιάζεις... Σε άκούω... Μητέρα... Φέρε με κοντά στο παράθυρο... (Ο Ιωνάθαν άνοίγει τόν παράθυρο. Ο Ιωσή κι' ο Μανασής σπώνουν την πόρτα, και την φέρνουν κοντά στο παράθυρο).
Ιωσή.—Τους κακούργους!... Τόν έχουν δάλε νά κουβαλή μονάχος τόν σταυρό...
Μαρία.—Τι ώραίος πού είναι... Τι πονεμένος...
Μανασής.—Τι κατενικά πού προσφέρει...
Ιωσή.—Πώς τούς περιφρονεί όλους...
Μαρία.—Είμαι ο γλύος τού Θεού...
(Η όχλοοή άκούγεται τώρα έντονότερα. Ξεχωρίζουν λέξεις: «Άτιμε!... Άπατενολ!... Τυχροδίκη...»)
Μανασής (υποβλητικά στην Μάρθα).—Μάρθα... Άν τόν πιστεύεις αληθινά...
Μαρία (με άσπρη λατρεία).—Ω, ναι...
Μανασής.—Κά τώρα μπορεί να κάνει



—Ω, Χριστέ μου!... Σε άκούω...

μέρειες... Σου ξαναλέω όμως, Μάρθα, πώς δέν πρέπει ν' απελπισώσαι...
Μαρία (κλαίγοντας).—Τώρα πού θά χαθί ο καλός ο άνθρωπος, πώς θά δώση την ύγεια στο παιδάκι μου... Μιά πού γίνικε τόν κακό, δέν ήταν τούλάχιστον να γινόνταν μιά μέρα αργότερα;...
Μανασής.—Δέν χάθηκε κάθε έλπίδα... Μή λημονήτε τί ελε ο Ναζωραίος, τόν όποιον όλοι σας πιστεύετε... «Η πίστις σου σέσωκέ σε...» Η πίστη δημιουργεί τόν θαύματα...
Σ' αυτό, μ' έλες μου της διαφωνίας, συμφωνώ απόλυτα... Έχε πίστη λοιπόν σ' αυτόν, Μάρθα... Κι' ίσως κάθε έλπίδα για τόν ένοχόν σου να μί χάθηκε...
Μαρία (υποβλητικά).—Μά τόν πιστεύω... τόν πιστεύω αληθινά, Μανασή... (σιγά, σαν να προσεύχεται) Θεέ μου... Χριστέ... Γιατί δέ με κρίνεις άξια να σε προσκυνήσω τούλάχιστο;...
Μαρία (σκούπιζοντας τόν δάκρυά της).—Τόν δικάσανε, λοιπόν...
Ιωσή.—Ναι...
Ιωνάθαν.—Κοιμάσαι! Μιά παροδία δικής... Τόν βρίσαν, τόν φτίσαν, τόν πιστεύωσαν, τού φορέσαν άγκάθια! Αυτή ήταν ή

ΤΑ ΠΗΡΟΥΝΙΑ

Ελβετία

ή ζωή της επίσημου πλέον βασιλικής ενομούμενης. Η Ζάν δέχτηκε και την καινούργια της αυτή ζωή χωρίς να της κάμει καμιά απώλεια εντύπωση... Για να πάρετε μια ιδέα της επισημότητας που την περιέβαλλε, αρκεί να παραθέσουμε το πρώτο πρόγραμμα της ζωής της: Στις 10 το πρωί, η καμριέρα την ξυπνούσε και της έδινε το πρόγευμά της. Η Ζάν, αφού έπαιζε σαν παιδί με το γατάκι της, δέχονταν τους καλλιεγμένες, τους επισήμους, τον αντιπρόσωπο του... Πάπα, αδελφάντισσας που της έφερναν διάφορα κοσμήματα για να διαλέξει (αυτή φυσικά τα διάλεγε... όλα!), την μοδίστρα κυρία Μπερτόν με τα τελευταία μοντέλα. Κατόπιν σηκωνόταν και ντυνόταν...

Και η ζωή αυτή διήρκεσε όσο και η λατρεία του βασιλιά προς αυτήν—δηλαδή έως τον θάνατό του...

Μετά τον θάνατο του βασιλικού της φίλου, η ντυ Μπαρρύ αποτραβήχτηκε σε μια έπαυλη της και πενούσε τον καιρό της κάνοντας διάφορες αγαθοεργίες.

Κι' έφαγα ξέσπασε η τρομερή γαλλική επανάσταση.

Η ντυ Μπαρρύ, μολονότι ο νέος βασιλεύς της είχε φοβηθεί πολύ άσχημα εξορίζοντας την, μόλις εξερχόταν η επανάσταση έσπευσε να δώσει στη διάθεσή του όλη την περιουσία της! Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά ξεπούλησε άντι 500.000 φράγκων όλα τα διαμνητικά της και του τα προσέφερε. Με τη χειρονομία της αυτή θέλησε ν' αποδείξει πως ήταν αξία που αριστοκρατικού τίτλου που της είχε δώσει ο Λουδοβίκος 15ος. Το αποτέλεσμα όμως ήταν να συλληφθεί από τους τρομοκράτες και να περάσει από το επαναστατικό δικαστήριο. Καταδικάστηκε σε θάνατο. Κι' έτσι η όνειρεμένη αυτή ζωή έτελειωσε κάτω από το λεπίδι της λαμψήμους.

Η θανατική εκτέλεση της κομής της ντυ Μπαρρύ, υπήρξε μία από τις φοβερότερες σελίδες της ιστορίας της γαλλικής επανάστασης.

—Όταν ήρθαν για να την πάρουν από το κελλί της, άρχισε να σίγη φοβερές κραυγές. —Όχι, όχι, δεν θέλω! φώναξε.

Ο δήμιος αναγκάστηκε να την δέσει. Την κοδωνοφόρο σελήνη λιποθυμώσα στο άκρο των καταδίκων. Από τα μάτια της κυλούσαν δάκρυα κι' από το στόμα της βγαίνουν ασυμμάχητες φράσεις.

—Καλοί πολίτες, έλεγε. Έλευθερώστε με. Είναι κοίτσι το λαό και γώ, αν και σ'α. Μη ν' αρκίστε να πεθάνω...

Για μία στιγμή προσπάθησε να πιαστεί από το δάκρυ. Αυτός όμως την έσπρωξε...

—Θεέ μου! Θεέ μου! μουρμούρισε. Φίλοι μου! Σώστε με!... κατώρθωσε ακόμα ν' αρθρώσει.

Τέλος, στής τεσσερισήμισι, η πένθιμη συνοδεία έθωσε στον τόπο της εκτέλεσής. Η κατάδικος άρχισε να ουλιάζει, να προσπαθή να ξεφύγει από τα χέρια του δημίου που την έσπρωγε προς το θόρυβο του θανάτου.

—Όχι ακόμα! Όχι ακόμα... Βοήθεια! Βοήθεια!... Αφίστε μου τη ζωή...

Δεν πρόφτασε να πη άλλα, «έριχτηκαν» από το άγχος συγχρόως, ο οποίος άκουσε τον αναβιβασμένο του...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ



Υπάρχει κοινότοπο και πιο απαραίτητο συγχρόνως αντικείμενο της καθημερινής ζωής από ένα... πηρούνι; Όχι, βέβαια. Και όμως η χρήση του αντικειμένου αυτού δεν ανάγεται σε πολύ παλιά εποχή. Το πρώτο πηρούνι το οποίο αναφέρεται στην ιστορία, ανάγεται στα 1379!... Ο πρώτος δέ ο οποίος μεταχειρίστηκε το πολυτελές αυτό—καθώς έθεωρείτο τότε—σκέυος στο φαγητό του, είναι ο Κάρολος δος της Γαλλίας.

Τα πηρούνια ως τότε αυτά δε μοιάζαν διόλου με τα σύγχρονά μας πηρούνια: ήταν μικρά, και δεν είχαν παρά δύο μόνον «δόντια», σαν δικέλλες, κι' από κει πήραν το γαλλικό όνομά τους «φουρσέτ» (μικρή φούρκα), δηλαδή, τσιγκελάκια.

Μόλις κατά τον 15ο και 16ο αιώνα έπαυσαν να είναι πολυτελή αντικείμενα προς χρήση αποκλειστικά του βασιλέως και ώρισμένων πριγκιπων και μεγιστάνων. Διάφοροι αριστοκράτες, θέλοντες να κολουθήσουν την μόδα, έπαυσαν να τρώνε με τα χέρια και μεταχειρίστηκαν πηρούνια. Τα πηρούνια της εποχής εκείνης—δείγματα των οποίων σώζονται, ακόμη σε μερικά μουσεία—ήσαν εδέσματα ή και ελάνια.

Και πάλιν όμως η χρήση του πηρουνοῦ δεν ήταν προνόμιο του λαού. Ως τον 17ο αιώνα ακόμη, δεν μεταχειρίζοντο πηρούνια στα γεύματα, παρά μόνον μερικοί πλούσιοι.

Το φαινόμενον αυτό είναι, ασφαλώς, ένα από τα καταπληκτικότερα της ιστορίας. Γιατί, αν εξαιρέσουμε τα πηρούνια που άρχισαν τότε να ευρυνισθούν, τα άλλα σκέυα του τραπέζιού ήσαν γνωστότατα πολλούς αιώνες πριν.

Βοήξαν, πράγματι, κουτάλια διαφόρων μεγεθών και ειδών στην αναγκαία της Αιγύπτου και της Μεσοποταμίας. Δεν βρήκαν όμως ούτε ίχνος πηρουνοῦ!

Οι μόνον που είχαν ένα είδος πηρουνοῦ με δύο δόντια ήσαν οι εβραίοι. Και αυτοί όμως δεν το μεταχειρίζονταν για να τρώνε, αλλά για να τραβούν το κρέας από τη φωτιά.

Και στής ελληνικές ακόμη ανακατασκευές, πηρούνια δεν βρέθηκαν. Μόνο σ' ένα δόγμα της αρχαίας Ρώμης—την «Απλάν» δόξιν—ανακαλύφθηκαν πηρούνια με... πέντε δόντια. Απ' ότι ξέρουμε όμως για την ζωή των αρχαίων Ρωμαίων μπορούμε να συμπεράσουμε πως και τα αρχαιολογικά αυτά ευρήματα είχαν μόνον την μορφή του πηρουνοῦ, δεν τα μεταχειρίζονταν όμως στο τραπέζι για να τρώνε.

Η έλλειψη αυτή πηρουνοῦ μέχρι πού δυο ακόμη αιώνων, έγιναν άφορη διάφοροι συγγραφείς να προτείνουν σε τρομερές γκάφες. Ο Σαρδού, π.χ., στο δόγμα του «Η Θεοδώρα του Βυζαντίου» έβαλε την περίφημη αυτοκράτειρα σε κάποια σκηνή του έργου, να τρώει με πηρούνι, ενώ στην εποχή της βλοῖ έτρωγαν με τα χέρια! Οι ιστορικοί μόλις αντιλήφθηκαν την γκάφα αυτήν, «έριχτηκαν» από άγχος συγχρόως, ο οποίος άκουσε τον αναβιβασμένο του...

Ποιός όμως, τελειομένων, υπήρξε ο πρώτος που ανέκαυσε τα πηρούνια; Πολλοί ιστορικοί αναφέρουν ότι τα πρώτα χέρσημα αυτά επιτραπέζια σκέυα τα ανέκαυσε μία βυζαντινή πριγκίπισσα, που έζησε πολλά χρόνια μετά την Θεοδώρα.

Το όνομα της πριγκίπισσας αυτής έχει μείνει άγνωστο. Το μόνο που είναι γνωστό, είναι ότι ήταν αδελφή του Ρωμαίου αυτοκράτορος 'Αργίλλου και ότι παντρεύτηκε τον γιό του ενός Δούλη της Βενετίας.

Επειδή λοιπόν η πριγκίπισσα αυτή ήταν πολύ καθαρή, είχε παραγγείλει να της κατασκευάσουν ένα μικρό χρυσό πηρούνια, για να μη λερώνη τα χέρια της όταν έτρωγε.

Όταν πήγε στη Βενετία για να παντρευτεί, έλαβε απόρρητον βλέποντάς την να μεταχειρίζεται άντι των δακτύλων το πηρούνι της. Ο Δούλης ενθουσιάστηκε με την αυτήν εφεύρεση και παραγγείλει να κατασκευασθούν πηρουνοῦν, τα οποία να μην δώσουν στους συγγενείς και φίλους νουσημένους του. Και πάλιν όμως, έπειτα πηρουνοῦνία αυτά ήσαν πολύ κοινά και τελή, όσοι τα έλαβαν, έφρόνιζαν να τα λείψουν και σπانیως τα χρησιμοποιούσαν.

Όπωςδήποτε όμως, από τότε χρησιμεύει η χρήση του πηρουνοῦ.

Μη νομίζετε όμως ότι το έθνος της γαλλοποίησης πηρουνοῦ στα γεύματα έμεινε να ενθουσιώδεις άπαξού. Βρέθηκαν πολλοί θεοποιοί που καταπολέμησαν το έθνος αυτό. Πέτρος του 'Αμιν, π.χ., σε κάποιο έργο του όποιον έκαμε ένοπιον γίγαντα λέει ότι είναι κατασκευασμένα από τον θύο που τον τρώγει με πηρούνια, γιατί έτσι φρονεί το φυσικό πηρούνι που είναι 'Αδύα!

Στην Γαλλία, καθώς είπαμε, τίς πρώτες έκαμαν για πώτη φορά την εμφάνισήν στον 14ο αιώνα. Η βασίλισσα Ισαβέλλα έζησε την εποχή εκείνη, όταν πάλιν πού στους κληρονόμους της... ένα από αυτά και 60 κουτάλια άγρια! Τότε ίσως φέρεται στο ότι τα πηρούνια και τα κουτάλια είχαν τα μέσα να τα έτρωγαν, και τελούσαν ακόμη είδος πρώτης ανάγκης μεταχειρίζονταν σύμφωνα με τον έθνος της καλής συμπεριφοράς, και όχι με τα φουδά!

Ποιόν καθήσουν στο τραπέζι να τρώνε, υπήρξε η περίφημη μία λεκάνη με την οποία έπ' έλους τους καλεσμένους, οι οποίοι υποχρεωμένοι να πλύνουν μέσα σ' αυτήν τα χέρια τους, για να είναι καθαρά όταν έτρωγαν τα φαγητά. Το ίδιο γινόταν και το τέλος του γευμάτος, πολλές φορές μεταξύ δυο φαγητών.

Σημειώστε ότι έθεωρείτο άπρεπότητα να στην ίδια λεκάνη να πλύνουν τα χέρια τους πρόσωπα διαφορετικής κοινωνικής τάξης.

Στα 1908, οι 'Αγγλοι έώρσαν στην προπέστατη την 100ετηρίδα της γέννησής της γάλλους του πηρουνοῦ στα γεύματα. Γιατί στην 'Αγγλία, μόλις κατά 1608 ο 'Αγγλος Θωμάς Κορίντι, από κάποιο ταξίδι που είχε κάνει στην Ιταλία, έφερε από κει το πρώτο πηρούνι στην 'Αγγλία.

Στα άπονημνευμένα του μάλιστα γείναι και το είδος χαρακτηριστικότερο γόνος:

Όταν πενούσε από το Παρίσι, παρατήρησε ότι στη Γαλλία δεν είχαν εισαγάγει το έθνος της γαλλοποίησης πηρουνοῦ στα γεύματα. Και ότι ως και σ' αυτό τα έτρωγαν ακόμη έρχομενοίτοις ένα πηρούνι από το όποιον έτρωγαν έλιν, με τα χέρια τους φυσικά!

Στα γεύματα που παρέθεσαν οι άρχοντες, στη μέση του τραπέζιού έκλεισαν με τα χέρια τους... τεργνήσαν τα χέρια τους με τους όποιους πετύχσαν το κρεμώδες φρούς, έκτός από τους πίδακες του σού υπήρχαν και πίδακες μουρημένων για να ευοδώσει η αίσθηση... Κουτάλια ήσαν άσθονα. Και αυτόν όμως πηρούσαν άσθονα. Και αυτόν όμως πηρούσαν άσθονα. Και αυτόν όμως πηρούσαν άσθονα.

Η γαλλοποίηση πηρουνοῦ, άπλοστα έλες έγιναι και το πρόσωπο ακόμη του πρώτου της θύματος. Γιατί δεν σ'α αναφέρω ότι έτρωγε με τα χέρια του; Χαι!... Γιατί δεν είπαμε βέβαια για την αθηναιότητα αυτής της ιστορίας. Μας την διηγήθηκαν τόσοι, και με τόσες αντίδοροι.



Η κωνοκική ζωή του Χόλλυγουντ δεν μοιάζει με την ζωή καμιάς άλλης πόλεως του κόσμου. Έχουν λάθος όσοι νομίζουν ότι οι καλλιτέχνες δεν βλέπουν παρά άναμεταξύ τους και ότι στο πιο πολύ ένα άστρο λάμπει στον κινηματογραφικό ούρανό τόσο περισσότερο θαυμάζεται τα σαλόνια του Μπέθσελεφ Χίλς. Υπάρχουν άρτίστες ξεπεσμένοι από τον κόσμο, που διατήρησαν μία μεγάλη θέσι. Ένας μικρός βοηθός που για μία μέρα κατόχη αγχαζέται από μία εταιρία, μπορεί να γίνει το χιθιμένο παιδί μιας «σ'ήζον» ή απερίτρητος πεσκαλεσμένος όλων των έσπεριών, όλων των «γούκ—έντε» της Σάντα Μόνικα, της πιο αριστοκρατικής πλάξ.

Μπορεί να σε δέχονται στο Μπέθσελεφ Χίλς και να μη σε προσκαλούν στη Σάντα Μόνικα. Είναι μία καινούργια πόρτα, που πρέπει ν' ανοίξεις, μία καινούργια εξέταση που θα υποστής, ή τελευταία δοκιμασία. Ξεδύει όλα τα άστρα έχουν εκεί κάτω μία έπαυλη, όπου περνούν της μέρας που δεν έχουν δουλειά, με μία πρωτόγονη απλότητα. Περνούν τον περισσότερο χρόνο στην άμμουδιά, διάγοντας μακριά όλες της φροντίδες και της στενοχωρίες τους, και τον άλλο μισό παίζοντας μέσα στη θάλασσα ή φωνάζοντας σαν παιδιά. Μα για να περάση κανείς το Σάββατο, μακριά από κάθε τρύχ του φακού καταβιβάζονται ότι πρέπει να δώση έγχυρησες να δείξουν πραγματική άφοσίωση ή να καταβώση να διασκεδάση—αν μπορεί!—αυτός τους θώβους, τους έπαλωμένους στην άμμουδιά! Τους είναι τόσο ευχάριστο να ξεχάσουν λίγο την επαγγελματικές χροιάς και να γαλάσουν επί τέλους με την καρδιά τους. Πρέπει να έχει κανείς άναμιαση νηπιονική για να μην έχει πασηγώρητα λάθη σ' αυτό το επιπόλαιον πεδίο, όπου τα διάζύγια είναι τόσο πολλά και οι γάμοι. Οι άρτίστες παντρεύονται, αναπαντρεύονται και... ένα ξανπαντρεύονται μέσα στον κύκλο των τόσο συχνά φρούς, καθώς μου έλεγε ο Λούμπιν, είναι πολύ πιο δύσκολο να κάνης έναν κατάλογο προσκεκλημένων γαίς να καλέσης συγχρόως με άδωκάδα πρώην συζύγων, παρά να ετοιμάσης ένα καλό φίλμ. Μα είναι αλήθεια ότι οι πρώτοι αυτών των διαζυγίων έχουν συχνά πιο λίγο νηπιονική απ' τους άπροσέκτους οίκοδοτες.

Αναφέρουν το παράδειγμα μιας φημισμένης πρωταγωνίστριας, που χώρισε μόνο... τεσσερις φορές. Την προσκαλούν μία μέρα σ' ένα «απο τω» μαζί με τον πρώτο της σύζυγο. Παίρνουν πολύ άργα μυρωδιά για την καταστροφή. «Όλοι τρέκουν, γιατί ή «κυρία» έχει την ήμη—δικαιολογημένη άλλως τε—ότι είναι παύσθηρη. Έξωφρα όμως έκεινη, διευθύνει προς τον πρώην σύζυγον και τον οποί ευγενικά αν κάνει λάθος που νομίζει ότι συναντήθηκαν και άλλη μία φορά! Και δεν έλινε α' αυτό να κάνει πνεύμα.

Η φημισμένη πρωταγωνίστρια, άπλοστα έλες έγιναι και το πρόσωπο ακόμη του πρώτου της θύματος. Γιατί δεν σ'α αναφέρω ότι έτρωγε με τα χέρια του; Χαι!... Γιατί δεν είπαμε βέβαια για την αθηναιότητα αυτής της ιστορίας. Μας την διηγήθηκαν τόσοι, και με τόσες αντίδοροι.

ΣΤΟ "ΠΙΚΦΑΙΡ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΕ ΤΟΝ ΜΟΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

παράλλαξ, αναφέροντες την σε 6 διαφορετικά άστρα, ώστε μία... αθηναϊκή ιστορική μέθοδος άπαιτεί να τήν νομίσουμε κάπως άμφιβολή, όπως κατά βάθος και κάθε θρύλο, ως και κάθε παράδοσι.

Τέτοιος είναι σε γενικές γραμμές ο κόσμος του Χόλλυγουντ, με τα άστρα του τα θαυμάσιμα από τον έαυτό τους, τα άστρα που μόλις ανατείλανε, έδωσαν, ή μεσουρανούν.

Μα αυτός ο κόσμος έχει δυο άρχηγους—δυο άρχηγους, που δεν είναι άνάγκη να διατάζουν για να υπακούσουν—δυο παραδείγματα—δυο ζωντανά παραδείγματα, που άδικα προσπαθούν να μιμηθούν—τον Ντούγκλας Φαίρμπανκς και την Μαίρι Πίκφορτ.

Αυτοί έδωκαν στην κοινωνία του Χόλλυγουντ, που άποτλείται από τόσο έτερογενή στοιχεία, το κίβημα του καλού που νοιώθεις όταν γνωρίζεις στο Χόλλυγουντ μερικά κομμάτια και διαλεγμένα στίτια. Φθάνει να επισκεφθ



Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς (νιός) που ακολουθών το πατρικό παράδειγμα άποτελεί με την γυναίκα του Τζάν Κοσφόρδ ένα υποδειγματικό άνδρόγυνον.

Κανείς τα σαλόνια των... αντίδορων, για να έκτιμήση στην άξία του το παράδειγμα του «Ντούγκ» και της «Μαίρι». Σ' αυτά—που νι κύριοι των δεν θέλουν να τους άκούσουν—βασίλειοι πολυτέλειας τρομακτικής φημισμένης στα πρώτα στίτια πάλι... αντίδοροι: μερικά έπιπλα σπάνια άλλα όρση, που αναρμυρίζονται τελείως με της σύγχρονης άπαιτήσεως και ευγενικοί άνθρωποι, που δεν κτυπούν στους τοίχους φωνάζοντας:

—Αυτό έδώ το παραπέταμα, κύριε, μου στοιχίσε 6.000 δολάρια!...

Αναρωτιόμουναι πως μπόρεσαν ο Ντούγκλας και η Μαίρι να εξαπλήσουν τέτοια έπισηρά. Κανένας όμως δεν κατάφερε να μου δώση μία σωστή άπάντηση όταν ρωτούσα το μυστικό.

Μα ένα βράδυ πήγα στο «Πικφαίρ», στην ιδιοκτησία που έχουν στο Μπέθσελεφ Χίλς και κατάλαβα...

Ήναστε οι σύντροφοί μου και γώ οι φίλοι ξενούμενοι του Μορίς Σεβαλιέ και της γυναικας του, της Τζόν Βαλλέ.

Οι Φαίρμπανκς, φεύγοντας για ένα μεγάλο ταξίδι στην 'Ανατολή, την ώρα που οι Σεβαλιέ γυροφόραν στο Χόλλυγουντ, άπαιτήσαν έπιτακτικά να κάτσουν στο σπίτι τους. Κάθε

αντίστασι ήσαν άδύνατη. «Όταν πρόκηται για την παρομιώδη φιλοξενία του, ο Φαίρμπανκς είναι άδιάλλακτος. Έτσι λοιπόν οι Σεβαλιέ εγκαταστάθηκαν στο «Πικφαίρ» υπό την προστασία του γέρο μου λάθος. Και το είναι στην ύπηρεσία του «Ντόν Χ... γιού του Ζορόν» τώρα και είκοσι χρόνια. Και κάθε μέρα αυτός ο τυραννικός ύπηρεσης έκανε παράπονα στην Τζόν γιατί δεν καλούσε άρκετό κόσμο.

—Όταν γυρίση ο κύριος, έλεγε, ασφαλώς θα με διώξη. Δεν προσκαλείτε ποτέ κανένα. Θα πη ότι είναι δικό μου λάθος. Και το υπό γενο με τα κρασιά... το υπόγειο... Θεέ μου, δεν τ' άγγίζετε! Δεν πίνετε παρά μόνο νερό κι' οι δυο σας. Άς μου επιτρέψη η Κυρία να της πω ότι αυτό δε μπορεί να εξακολουθήση έτσι!»

Από καιρό σε καιρό λοιπόν οι Σεβαλιέ ύποχωρούσαν και προσκαλούσαν μερικούς φίλους. Κι' έτσι γνωρίζαμε το «Πικφαίρ».

Δεν θα σ'α περιγράψω το έξωτερον. Φθάσαμε την νύκτα και δεν είδα τίποτα. Μην περιμένετε άκόμα έκτεταμένη περιγραφή. Δεν σ'α λέγω παρ' την γενική εντύπωση: «Όλα ήταν εκεί, τόσο καλά διαλεγμένα τα χρώματα, οι τόνοι των γουαμάτων τόσο άρμονικοί, ώστε αίσθανθηκα μία ξεκούραση στην καρδιά όσο και στής σκέψεις μου.

Ενθ παίρναμε ένα κακαίτηλ, έθωπα ένα τηλεγράφημα απ' το Λονδίνο: «Ο Ντούγκ και η Μαίρι ας εύχόνταν το καλό ως ήρσαντε»! Έμπαινα όλο και περισσότερο στο μυστικό τους. Ένα γρήγορο βλέμμα στη διβλιθήκη πριν από το γεύμα. Πολλά γαλλικά βιβλία: όλος ο Δουάις, ένα βιβλίο του 'Οκτάβ Φογιέ, οι 'Αθλητές. Είλες άσφαλώς τα βιβλία που περιμέναμε να βρούμε σ' αυτό το σπίτι!

Στο τραπέζι. Η Τζόν φλυαρεί με το ειρωνικό της ύφος. Ο Σεβαλιέ ας λέει: τα σχέδια του άργα, σάβαρ. Κι' ο ένας και ο άλλος κάθε πέντε λεπτά τονίζουν ύμνους για τους Φαίρμπανκς. Αυτό άρχισε να γυρίζει σαν έσοκι. Σ'α δώσω άρχισα να νομίζω πως θα τους έδωσα ένα μικρό να υπαίνοιν και οι δυο... Εκείνη το άπογώ κοίταζαίτις που ύποδύεται στα διάφορα φίλμ της, με το τροπικένο σάβανο και με τα γυναικ πόδια... Έκείνος, παλληκάσι με το ένα χέρι στο σπυρί και τ' άλλο στο καπέλο με τα σ'α, και μ' ένα τσιγαράκι από σόδα... Δεν ήρθαν... Μα όταν έφωγα ήξερα το μυστικό της έπιστολής των.

Δεν συμβούλευαν, δεν έκαναν τον έρωτή. Έτρωαν απλά, σύμφωνα με τη φύση των, και ήσαν ένα θέαμα άσχετο φρούς. Όσο να ξεγεύνηται το γούστο, τον γαστρίτηρα και έσως την ψυχή αυτών που είχαν μάτια για να βλέπουν.

L. Delapree

Υ. Ρ. Ήσυχαστε. Ο καίτε ν' οτέλ δεν θα γάση τη θέση του. Δεν ήπαμε μόνο νερό στο «Πικφαίρ»!

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΟΙΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ

ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΕΡΕΟΜΑ

ΜΙΛΟΥΝ

Η ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

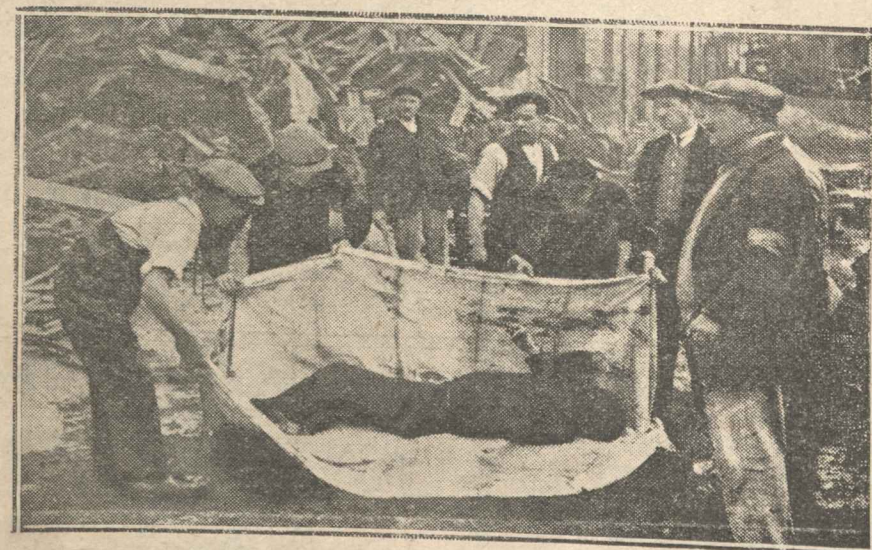
ΤΗΣ ΘΟΟΗΣ



Ἡ φυγή μπρὸς σὲν ὑδάτινο ἐχθρὸν. Τὰ νερὰ πλῆσιάζουν, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Μοντεμπλὰν ἐγκαταλείπουν βιαστικοὶ τὰ σπιτία των, παίρνοντας μαζί τὸν δὲι μὲρσαν νὰ διασώσουν.



Ἡ ὁργάνωσις τῶν πρώτων βοθητιῶν. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι μοιράζονται ψωμιά εἰς τοὺς πλημμυροπαθεῖς σὲν Κάβε.



Οἱ νεκροὶ ποὺ ἀνασύρονται ἀπὸ τὰ ἐρείπια θάπτονται ἀμέσως, χωρὶς νὰ κηδεύουσι ἐκκλησιαστικῶς πρὸς πρόληψιν τῶν ἐπιδημιῶν.



ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΔΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ



ΚΑΙ... ΑΙ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΙ ΤΟΥ...

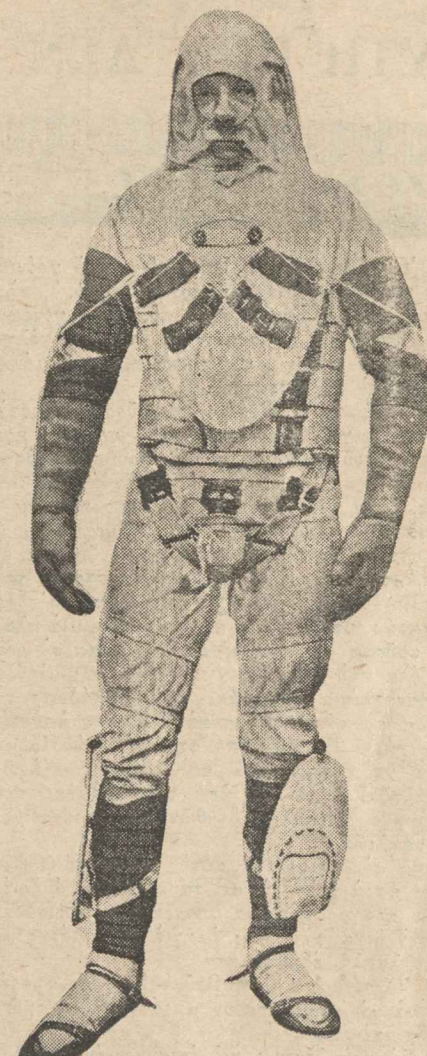


1.—Ἡ νεύροκέζα Ἀννα Μπέβαν, ποὺ ἀνεκρηγύχθη σ' ἓνα διαγωνισμό ἡ ἀσχημότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, κἀμνει τὴν «ὄντουλασιὸν» της.
2.—Ἡ «ὄντουλασιὸν» ποὺ διαρκεῖ ἀπὸ τὴν κομμωτικὴν Ἀντουαν, τοῦτο τοῦ παρὰ μετ' αὐτῆς, πολιτικῶς τρικὸν μὲν.



4.—Ἡ βιομηχανοποίησις... τῆς ὄντουλασιὸν! Μιὰ σειρά ἀπὸ ὠραίας πελιδνίδες τοῦ «Ἰνστιτούτου Ἀντουάν», ποὺ λούζουν τὰ μαλλιά τους μετ' ἡλεκτρικὸν ἀεμόλουτρο, πρὶν τὰ ὑποβάλουν σὲν μηχανικὴν «ὄντουλασιὸν».

5.—Ἐνα μηχανήμα ἀκτίνων οὐλτρα-βιολέ, μετ' ὁποῖον γίνεται ἡ θεραπεία τῆς τριχοπέσεως.



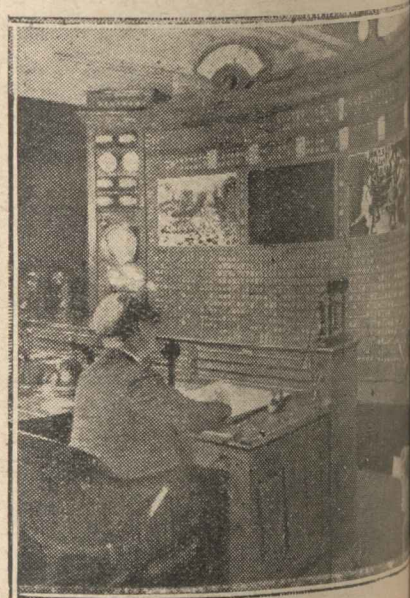
Ἡ ἀεροπορικὴ στολὴ τοῦ γάλλου ἀεροπόρου ντε Κορλιέ ποὺ πρόκειται νὰ περῶσιν τὸν Ἀτλαντικόν.



Μία ἀλλὴ εἰκὼν ἀπὸ τὸ Μαϊάμι, σὲν βεραντὰ τοῦ πολυτελοῦς κοσμοῦ ξενοδοχεῖον, ὅπου εἶναι ἡ ἀγαπημένη ἐξοχὴ τῶν πολλῶν τοιμυριστῶν, κυριαρχεῖ ἡ μόδα τῶν... γυναικῶν ἀμερικανικῶν ποδιῶν! Ἡ βαρὺπλοῦς Ἀμερικανίδες στολίζουν τὰ πόδια τους μετ' ἀχιρνάδια καὶ μαργαριτάρια.



Στὸ Μαϊάμι τῆς Φλωρίδας (Καλιφορνία). ὅπου εἶναι ἡ ἀγαπημένη ἐξοχὴ τῶν πολλῶν τοιμυριστῶν, κυριαρχεῖ ἡ μόδα τῶν... γυναικῶν ἀμερικανικῶν ποδιῶν! Ἡ βαρὺπλοῦς Ἀμερικανίδες στολίζουν τὰ πόδια τους μετ' ἀχιρνάδια καὶ μαργαριτάρια.



Ἡ Αὐτονομία τοῦ Βερολίνου κατὰ τὴν τηλεφωτογραφίαν νὰ παρακολουθῇ ὁ φανταστικὸς οὐρανὸς οὐδὲ διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς γυμναστικῆς τραπεζῶν, κτλ.

ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΠΟΤΕ

ΑΥΘΙΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Όκτάβιος και η Βαλεντίνη, δυο χρόνια τώρα που ήταν παντρεμένοι, κάθε όκτω, της Παρασκευής, τρώγανε στο σπίτι των γονέων τους. Έπειδή η απόσταση δεν ήταν μεγάλη, πήγαιναν συνήθως με τα πόδια, κρατημένοι σφιχτά από το μπράτσο.

Μια Παρασκευή βράδυ, περνούσαν μπροστά από ένα μαγαζί που πουλούσε μηχανές και φοβόνους του γκαζιού, που όποιο είχαν θαυμάσει πολύ συχνά την ώρα που ταξίδι της θείας, όταν ένα θέαμα απρόβλεπτο και χαριτωμένο είχε προσελκύσει τα βλέμματά τους. Μπροστά σε μια μεγαλοπρεπή κουζίνα έμαγιε, στεκότανε όρθια, με μια κατακόρυφα στο χέρι, μια μαγειρίσα τριχαριτωμένη. Μ' όλο το άχαρο κουστούμι που την σκέπαζε, μια πλατειά φούστα με πίεςτες, απολήγοντας σε μια καμίζια που την εφοίγγε στη μέση, μ' όλο το ντυμένο σκουφάκι που σκλάβωνε το κεφάλι, το πλασματάκι αυτό είχε μια ανείπωτη χάρη. Το πρόσωπό της ήταν ωραίο με λεπτά χαρακτηριστικά και με μάτια ανοιχτογάλαζα, κάτω δε από το σκουφάκι της ξεφύγανε υποκλινές ξανθών και φουντωμένων μαλλιών.

Από το ευχάριστο αυτό πραγματάκι δεν έλειπε παρά η λαλιά και ταυτοχρόνως η ζωή. Ήταν πραγματικά ένα μαννεκέν προσωπίδων για την διαφήμιση της ευαγής κουζίνας με τα πολλά καλά εξοπλισμένα.

Ο Όκτάβιος και η Βαλεντίνη δεν μπορούσαν να μη σταματήσουν μπροστά σ' αυτό το υποβλητικό ταμπελό.

—Να μια έξυπνη κι' επιτυχημένη ρεκλάμα, είπανε ο Όκτάβιος.

—Καλέ, για δες, η γυναίκοι αυτή έχει τόση φυσικότητα! Πρόσθεσε η Βαλεντίνη. Μόλις την αντικύψει κανείς, την παίρνει για ζωντανή.

—Μονάκι κάπως ντυμένη...

—Σε βεβαίω πως αυτό ίσα-ίσα την κάνει πιο γαριτωμένη.

Έξακολουθώντας το δρόμο τους χωρίς να δώσουν άλλη σημασία σ' αυτήν την σχηνοθεσία. Αλλά το απόβατο όταν γυρίζανε στο σπίτι τους, ξαναπέρασαν μπροστά από το μαγαζί με τις μηχανές του γκαζιού και παρατήρησαν πως διατηρούσαν τον φωτισμό της βιτρίνας, ένα ελάχιστο έξοδο άλλως τε για μια αποχλειστικώς νυχτερινή διαφήμιση.

—Κύττα! εξακολουθεί να είναι εδώ ακόμα, έκανε η Βαλεντίνη.

—Είμαι καταγοητευμένος που την ξαναβλέπω, εδήλωσε ο Όκτάβιος.

Και αποκάλυπτομενος μ' εξαιρετική ευγένεια:

—Καλησπέρα Μαθουρίνα, φώναζε, λες και η φωνή του ήταν δυνατόν να διαπεράσει τη βιτρίνα...

Κι' απομακρυνότανε γελώντας.

Τ' όνομα της Μαθουρίνας έβρισκε στο μαννεκέν. Κάθε Παρασκευή ο Όκτάβιος έλεγε στην Βαλεντίνη, ή πάλιν η Βαλεντίνη στον Όκτάβιο:

—Η Μαθουρίνα είναι πάντα εδώ.

—Ποτέτα επανέλθουσανε τ' άδω αστεία, τ' άπαντες απλά και σχεδόν πάντα τα ίδια:

—Δεν παίρνει λοιπόν ποτέ άδεια έξωδου;

—Θα μπορούσανε ως τόσο να της δώσουνε μια καρέκλα...

—Πιστεύεις πως έχει έναν αραβωνιαστικό;

Και στην επιστροφή:

—Θα πείσει και πάλι τη νύχτα μόνη...

—Μα τέλος πάντων πότε κοιμάται;

Και μια φορά πάλιν φτάσανε στο μαγαζί. Έλεγε ο ένας στον άλλον:

—Άκου δώ, αν κατά τύχη δεν βρίσκεται πια εκεί άπόψε...

Μα η Μαθουρίνα που είχε γίνει μια φίλη γι' αυτούς, από την όποια θάλεγε κανείς δεν θα μπορούσανε πια ν' αποχωριστούνε, βρισκότανε πάντα εκεί. Τέλος ένα βράδυ, μόλις είχανε προφέρει αυτή τη φράση, υποχρεωθήκανε να διαπιστώσουνε, φτάνοντας μπροστά στη βιτρίνα, πως η Μαθουρίνα δεν ήταν πια εκεί πέρα.

—Τί συμβαίνει λοιπόν;... Μήπως πήγε στο σινεμά;...

—Η στο μάστορα για να την επιδιορθώση;...

Η απουσία όμως της Μαθουρίνας συνεχίστηκε κατά το διάστημα όλων των εβδομάδων που επακολούθησαν.

—Μπορεί να τη διώσανε... Μπορεί να πήγε σε καμιά άλλη θέση, έλεγε η Βαλεντίνη.

—Εκτός αν πήγε να παραθερίση στον τόπο της...

Ήταν πολύς καιρός που τ' άστεία τους πάνω στη Μαθουρίνα είχαν αλλάξει τόνο και

τά άνογόλαζα μάτια της.

—Πρέπει να βεβαιώσουμε επί τόπου, πεν ο Όκτάβιος.

Και μπήκε μέσα στο μαγαζί, σπρώχνοντας τον την Βαλεντίνη εκπληκτικά περίεργη να δει τι θα γινότανε. Έκανε έπεις ζητούσε κάτι κι' άρχισε τα παλάμια πειτα δείχνοντας την Μαθουρίνα είτε με διαφορά στον ύπάλλοιο:

—Νομίζω πως το ξανάει κι' άλλα και αυτό το μαννεκέν σ' αυτή την ίδια θέση και κάμποσα χρόνια...

—Έχετε δίκιο, άπληκτη ο ύπάλλοιο. Μας την επιστρέψανε έπειτα από μια κατάστα υποκαταστήματά μας. Ό! πάλι απ' όλα χρόνια που μας χρησιμεύει για την διαφήμιση των ειδών μας και πάντα ντυμένη με μόδα αυτής της περασμένης εποχής. Τα τάχα να την ντύσαμε με τα ρούχα των μερών μας; Αντί να την ξαναεισάγουμε φαίνεται πως θα την γεράσουμε περαιτέρω.

—Έχετε άποψή; Δίκιο, άποψή; Όκτάβιος. Είναι πάντοτε η ίδια. Αυτή άν αλλάζει ποτέ...

—Έξακολουθεί να είναι πάντα η ίδια και με την πίστη μου, θα μείνει πάντα η ίδια.

—Έχει τύχη αυτή, μουρμούρισε η Βαλεντίνη, είχοντες κρυφά μια ματιά στην καθαρότητα που στέλλει το μαγαζί.

Σαν βρέθηκε στο δρόμο με την Βαλεντίνη τούπε καθώς σπινθόταν νευρικά έπάνω της:

—Δεν θα χωρισθώ ποτέ, ποτέ... μείνεις πάντα κοντά μου...

Και χωρίς ν' άρρίστη στον αποδοκιμαστικό Όκτάβιο τον καιρό ν' άπληκτη, πειτα βιαστικά:

—Ναι, ναι!... Όταν άγαπήσουνε άνθρωποι, βλέπεις, πρέπει να γερνούνε...

ΑΝΤΙΠΙΝ ΒΕΛ

Εκκεκλοι οίκοι

SOUVENIRS

Φοβήθηκε μην τάχα κλάψω άπόψε για σένα πούγω πάλιν ν' άγναψω.

Φοβήθηκε μην κλάψω άπόψε το νοιώθω μα δεν θέλω να το πώ...

Φοβήθηκε και πάλι ν' άντικρύσω κάτι παλιό... όρκα θυμητικά σου.

Φοβήθηκε μήπως τυγχόνε δακρύσας αν ξαναδώ ε, τι μ' άφες δικά σου.

Δεν σ' άγαπώ... όλα έχουν περάσει, δεν σε θυμάμαι... ίσως σκέπτομαι ελπί.

Μα γιατί τ' άγ, άπόψε... αυτή τη νύχτα σαν όνειρο ξαναγυρίζεις πάλι;...

Και δεν άντέχω... ξαναφέρνω τα δικά σου μπροστά στα μάτια μου όλα τα θυμητικά φωτογραφίες... υωωω... χαρούμενα και τα κρατάω, θέλω μου, στοργικά...

Δεν σ' άγαπώ... όλα έχουν περάσει, δεν σε θυμάμαι... ίσως σκέπτομαι ελπί.

Μα γιατί τ' άγ, άπόψε... αυτή τη νύχτα σαν όνειρο ξαναγυρίζεις πάλι;...

Και δεν άντέχω... ξαναφέρνω τα δικά σου μπροστά στα μάτια μου όλα τα θυμητικά φωτογραφίες... υωωω... χαρούμενα και τα κρατάω, θέλω μου, στοργικά...

Δεν σ' άγαπώ... όλα έχουν περάσει, δεν σε θυμάμαι... ίσως σκέπτομαι ελπί.

Μα γιατί τ' άγ, άπόψε... αυτή τη νύχτα σαν όνειρο ξαναγυρίζεις πάλι;...

Και δεν άντέχω... ξαναφέρνω τα δικά σου μπροστά στα μάτια μου όλα τα θυμητικά φωτογραφίες... υωωω... χαρούμενα και τα κρατάω, θέλω μου, στοργικά...

Δεν σ' άγαπώ... όλα έχουν περάσει, δεν σε θυμάμαι... ίσως σκέπτομαι ελπί.

Μα γιατί τ' άγ, άπόψε... αυτή τη νύχτα σαν όνειρο ξαναγυρίζεις πάλι;...

Και δεν άντέχω... ξαναφέρνω τα δικά σου μπροστά στα μάτια μου όλα τα θυμητικά φωτογραφίες... υωωω... χαρούμενα και τα κρατάω, θέλω μου, στοργικά...

Δεν σ' άγαπώ... όλα έχουν περάσει, δεν σε θυμάμαι... ίσως σκέπτομαι ελπί.

Μα γιατί τ' άγ, άπόψε... αυτή τη νύχτα σαν όνειρο ξαναγυρίζεις πάλι;...

Και δεν άντέχω... ξαναφέρνω τα δικά σου μπροστά στα μάτια μου όλα τα θυμητικά φωτογραφίες... υωωω... χαρούμενα και τα κρατάω, θέλω μου, στοργικά...

Δεν σ' άγαπώ... όλα έχουν περάσει, δεν σε θυμάμαι... ίσως σκέπτομαι ελπί.



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένας νέος έρχεται στην Άθήνα για να κάνει την στρατιωτική θητεία του. Περισσότερο την κατάταξή του, ένοιαζέσε ένα δωμάτιο σ' ένα σπίτι της οδού Άχαρων, Άντικου άπ' το σπίτι ζούνε τρία κορίτσια. Η Τατιάνα, η Όλγα και η Κατερίνα με την μητέρα τους και την γκουβερνάντα. Γνωρίζονταν. Μαθαίνε διαφορά πράγματα για τη ζωή τους. Ύστερα από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, άποφασίζει να αλλάξει σπίτι. Τον ίδιο καιρό το έρωτικό, δίνει άναστολή προσελεύσεως και φεύγει για το χωριό του. Στο πρώτο σταθμό που σταματά το τραίνο, αλλάζει ξανά και ιδέα και ξαναγυρίζει στην Άθήνα και πάει στο σπίτι της Τατιάνας.

18. (Τό τέλος)

Ο ξερός κροτός του πόμου της πότας που άνογε κι' ένα θρούισμα φουστάνιού μ' έκαναν να γυρίσει να δει. Αυό θήματα μακρότερα στεκότανε η Τατιάνα. Φορούσε ένα ζιτάνο μεταξοτό φουστάνι κι' ένας σταυρός λαμπακοειδής πάνω στο γυμνό στήθος της. Κιτταρχίζανε λίγο άφρονι, σαν να προσπαθούσαν να μαντέψουν ο ένας την σκέψη του άλλου.

Ύστερα προσήλθε προς το μέρος μου. Καλησπέρα σας και καλώς όρισστε άπ' το ταξίδι σας, μούπε δίνοντάς μου το χέρι της. Έκανε πως δεν έβουσα, έπαισα μόνο το χέρι της και της τώσφιξα δυνατά.

—Ορίστε, καθίστε, συνέχισε αυτή κι' έκανε να τραβήξει το χέρι της άπ' το δικό μου. Έκανε πως έβουσα πάλι την ψηλαμιά μου. Η σκέψη μου θόλωνε και κάτι βαρύ πίεζε το στήθος μου. Άν κόμπιζα την στιγμή εκείνη θάχα να παζνίδι. Θα γινόμουν γελοίος, βλάκας, ήλιθος. Έκανε μια τελευταία προσπάθεια να συγκρατηθώ και σπινθότανε πάνω το χέρι της μέσ' στο δικό μου, σίχισα τό καρδιά μου και την κίτταξα βαθιά στα μάτια.

—Τατιάνα, μουμυρίσασα, Τατιάνα, πές μου πώς να γίνης γυναίκα μου;

Τα λίγα αυτά λόγια τάπα γρήγορα-γρήγορα με σπαστή φωνή, ένθ ή καρδιά μου σαρτοούσε. Σάπιας και περιμένα την απάντησή της.

Η Τατιάνα δεν μίλησε. Καμήλωσε το κεφάλι και στο πρόσωπό της είχε άπλοθη ένα πορφυρένιο χρώμα. Ένα χαμόγελο άνθισε στο χέλι της κι' ένοιωσα τα δάκτυλά της να προσπαθούν να σφίξουν το χέρι μου.

Έσπασα τότε κι' άρχισα να φιλώ το χέρι της ρελλές άπ' τη χαρά μου. Αισθανόμουν πως την στιγμή εκείνη γινόμουν άλλος άνθρωπος, πως ξανάβρισκα την ψυχή μου, πως ξανάβρισκα το εκάτις εκείνο της ζωής που νοιώπε, που τόσο καιρό ζητούσα...

Τα μάτια μου είχαν δουράσει... Έκλαιγα...

Ό,τι γίνονταν ύστερα ήταν απλά, κοινά, συνήθισμένα, χωρίς καμιά σημασία. Το πρώτο θυγάρι με την Τατιάνα. Πήγαμε και τηλεγραφήσαμε στην μητέρα μου. Το μεσημέρι φάγαμε όλοι μαζί. Ήταν κι'...



—Ο μικρούλης αυτός, Τατιάνα μου...

Ο σπιτονοικοκύρης μου κι' η γυναίκα του. Δεν ξέρανε οι καίμενοι πως να μου φανερώσουν την χαρά τους. Τα μάτια και των δυώνων των ήταν βουρκωμένα την ώρα που φιλούσανε μ' ευχόντανε να ζήσουμε ευτυχισμένα.

Μόνο η Κατερίνα έλειπε άπ' το τραπέζι. Ήταν κακοδιάθετη, είτε και δεν μπορούσε να κατέβη. Η Όλγα μού χάρισε ένα μικρό μαϊμούδακι άπ' ελεφαντόδοντο. Θα μ' άφες, μούπε γούρι. Γελάσαμε όλοι με το δώρο της.

Και το ίδιο εκείνο βράδυ φεύγαμε για το χωριό μου. Στο ίδιο βαγόνι είμασταν τέσσερις. Η Τατιάνα κι' εγώ, η μητέρα της κι' η γκουβερνάντα, η φροελάν Μπέρι, που εξακολουθούσε...

τικά μουμυρούσε μη μπορώντας να καταλάβη πως γίνονταν γρήγορα όλη αυτή η ιστορία.

Όταν περνούσαμε άπ' το μικρό σταθμό που μ' άρεσε πάλιν άλλαξα τραίνο και πάλι για μένα στάθηκε ο σοβαρότερος σταθμός της ζωής μου, κατέβηκα με την Τατιάνα και της έδειξα το καρενάκι που κάθισα περιμένοντας το τραίνο που θα με ξανάφερνε στην Άθήνα...

Έσπασε τότε η Τατιάνα και μού φινίρισε αγά-αγά σ' αυτά:

«Et pourtant, nous pouvions ne jamais nous connaître! Notre amour aurait pu ne jamais advenir! Tu pourrais aujourd'hui n'être pas dans ma vie!...»

Άραξα το χέρι της και το φίλησα.

Ο σταθμάρχης σφύριξε. Η φροελάν Μπέρι μουμυράσμενη άπ' το παρόντιο του βαγόνιού μ' άφινε να πάμε γρήγορα για το τραίνο ξανακούσε. Στρέψαμε κι' άρχισαμε να τρέχουμε.

Καθώς ανέβαινα στο τραίνο, κάποιος με τραβήξε άπ' το σκακάκι. Γύρισα και κίτταξα. Ήταν ο χδεσνοβραδνός μικρούλης.

—Θέλετε, να μάθω τί ώρα φεύγει πάλι το τραίνο, μούπε κλείνοντάς μου το μάτι.

Γέλασα. Έβγαλα και του πέταξα όσα φιλά είχα στην τσέπη μου. Αυτός τάραξε κι' έφυγε τρέχοντας και γελώντας.

Ο σταθμάρχης ξανασφύριξε.

Μπήκαμε στο βαγόνι και καθίσαμε στις θέσεις μας. Η φροελάν Μπέρι δεν μπορούσε ακόμα να συνεφέρει άπ' το φόβο που πήρε μήπως μέναμε έξω.

Σεναήσαμε.

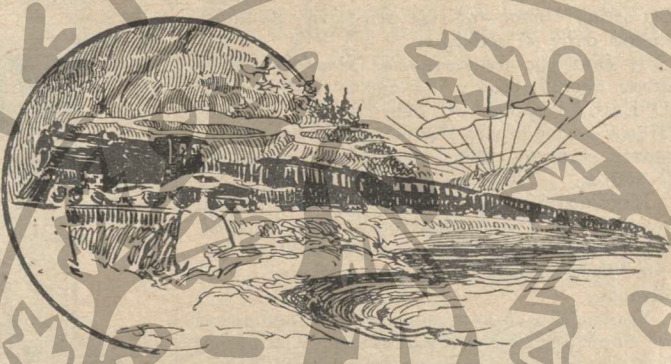
Η ρόδες του τραίνου γλιστρούσαν, μ' ένα ανημικό μονότονο κτύπημα πάνω στις σιδηρένιες ράγες.

Η μητέρα της Τατιάνας είχε κοιμηθί κι' η φροελάν Μπέρι άνοιξε και προσπαθούσε να διαβάσει ένα γερομανικό μυθιστόρημα.

Η Τατιάνα με ρώτησε πώς ήταν ο μικρούλης του σταθμού και γώ θέλησα να της διηγηθώ την γνωριμία μας.

Έγινε τότε το μικρό ολόξανθο κεφάλι της πάνω στον ώμο μου περιμένοντας ν' άκούση την ιστορία που θα της έλεγα.

—Ο μικρούλης αυτός, Τατιάνα μου, άρχισα σε λίγο να της λέω με σιγαλή φωνή, είμαι ε-



ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΑΣ ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΑΥΜΑ!

ΕΤΙΜΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1921

“ΠΕΝΝΙΕΣ”

ΕΝΙΣΤΑΝΤΑΣ Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΟ ΣΑΣ Ν' ΑΓΕΡΑΣΗ ΤΗ ΠΑΡΟΛΗΝΟ ΜΑΣ ΦΥΛΛΟ ΑΣΦΑΛΩΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Από το φύλλο αυτό άρχίζουν:

Ένα συναρπαστικό πρωτότυπο έλληνικό μυθιστόρημα γραμμένο άπό τον έλεγκτο συνεργάτη μας κ. Βασίλειον Ήλιαδην.

Μια καμπάνια άναμεσα στους κινηματογραφικούς αστέρες μας. Θα μιλήσουν όλες ή έλληνίδες «στέρες». Θα μ' άσπινθουν μια σελίδα άπ' τη ζωή τους.

Ένα άπάνθισμα άπό τα καλλίτερα προπολεμικά διηγήματα των έλεγκτεστων διηγηματογράφων μας.

Μια σειρά άπό της ωραιότερες σελίδες της Έλληνικής Επαναστάσεως, γραμμένες άπό είδικόν συνεργάτην μας έπί τη ευκαιρία του ζορτασμού της έκπαινετασπριδός.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΕΜΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΠΕΙΡΑΤΙΚΟ

Η ταινία αυτή, της κινηματογραφικής εταιρείας Ωμπερ Φράνκο Φίλμ, είναι παρμένη από το μυθιστόρημα του Φραντς Κέρεμαν και εσκηνοθετήθηκε από τον Μωρίς Τουρνέ.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Γκαστόν Μοντό (ο κατάδικος Μορσίν), η Μαρίν Ντίρτς (Μίς Έθελ), ο Φρίτς Κόρνερ (ο πλοίαρχος Βέλα) και ο Ρομπέν Τσέιν.

Η υπόθεση είναι πολύ ενδιαφέρουσα και έχει ως εξής:

Ο Φερνάνδο Βέλα ήταν πλοίαρχος του Ιστιοφόρου «Γαλάτεια».

Η «Γαλάτεια» ήταν ένα παράξενο πλοίο διότι χρησίμευε ως άσυλο στους δραπέτες των φυλακών, στους παραστρατημένους και στους κακούργους. Ο Φερνάνδο Βέλα πειρατής και λαθρέμπορος ήταν σύμφωνα με τα ναυτικά έθιμα, ο μόνος κύριος, έπειτα από τον Θεό, στο καράβι του. Όσοι ζητούσαν καταφύγιο σ' αυτό, ασιθανόντανε άμεσως την δύναμη της εξουσίας του.

Ο πλοίαρχος δούσε ερχόντανε στο καράβι του για να ζητήσουν άσυλο και προστασία υπέντασε στους νόμους του, τους οποίους δεν έννοιασε να παραβή κανείς. Και ήταν τόσο επιληπτικός άνθρωπος, ώστε κανείς πραγματικός δεν τόλμιζε να τον αντίσταθ.

Ακριβώς, εκείνη τη βραδιά, η «Γαλάτεια», άραγμένη σε μια σκοτεινή άκρη του λιμανιού, έτοιμαζόταν να αναχωρήσει. Ήδη, οι επιβάτες ανέβαιναν στο πλοίο σε μικρούς όμιλους για να μη προκαλέσουν την προσοχή της αστυνομίας. Τα ναύτα τους ήταν αριβοπληρωμένα γιατί ο πλοίαρχος εισέπραξε και την τελευταία δεκάρα τους.

Την τελευταία στιγμή, παρουσιάστηκε ένας αλλήτης με δυο κακούργους, ένας πραγματικός κατάδικος.

—Δραπετεύστε; τον ρώτησε ο Βέλα.

—Χθες το βράδυ... Μπορείτε να με βοηθήσετε να πάω στην Αμερική;

—Ισως... Έχω ένα φροτίο παληανθρώπων σαν κι' εμένα που τους πηγαίνω στην Βραζιλία. Έχετε λεφτά;

—Ναι, αρκετά για να ικανοποιήσω όλες της απαιτήσεις σας.

—Μη ξεχνάς ότι απαιτώ να δουλεύουν οι επιβάτες στο κατάστρωμα όπως βλεις οι ναύται.

—Σύμφωνοι.

Και ο άνθρωπος, αφού έδωσε στον πλοίαρχο ένα σεβαστό ποσό που είχε στη ζώνη του, υπακούσε στην «Γαλάτεια».

Η ώρα της αναχώρησης πλησίαζε και ξεκιναν προσκλητήριο. Έλειπαν τρεις άνδρες. Ο Βέλα, ο πλοίαρχος, δεν δίστασε καθόλου. Ήξερε πως θα τους εύρισκε σε κανένα από τα ύποπτα καμαρά του λιμένος όπου συνάζονται οι ναύται.

Πραγματικά, ύστερα από λίγη ώρα, ο πλοίαρχος Βέλα, ακολουθούμενος από τον υποπλοίαρχο, τους ανέκλυψε σ' ένα απ' αυτά τα κέντρα. Τους έδωσε άμεσως, χτυπώντας τους δάνασσα.

Χωρίς άλλο το χέρι του αυτή τη φορά ήταν από το άλλο, γιατί ένας από αυτούς ξαπλώθηκε στον δρόμο αναισθητός. Τον εγκατέλειψαν εκεί, τελείως αδιάφοροι, χωρίς μια κίνηση ευσπλαχνίας.

Σε λίγο, ένας νεαρός γιατρός, ο Τ. Τσέιν, ο οποίος είχε έλθει από την Νέα-Υόρκη την ίδια μέρα, έτυχε να περάσει από εκεί με φίλους. Είδε έναν άνθρωπο κατάκλιμα και έσκυψε επάνω του.

—Δεν μπορούμε ως τόσο να αφήσουμε εδώ αυτόν τον δυστυχισμένο, είπε στους φίλους του. Πρέπει να επάδουμε το τραύμα του. Περιμένετε λίγα λεπτά.

Επανερχομαι στήν αφήγηση του τον έτοιμο θάνατο, ο οποίος τον καθίκατε να τον οδηγήσει στη «Γαλάτεια» που ήταν άραγμένη εκεί κοντά.

Ο νεαρός γιατρός ανέβηκε στο πλοίο, για να βοηθήσει τον τραυματία, αλλά, σ' αυτό το άναμεταξή, ο πλοίαρχος έδωσε την διαταγή της αναχώρησης.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς ο γιατρός ανέβαινε στο κατάστρωμα για να φύγει, αφού τοποθέτησε τον τραυματία στο κρεβάτι του.



—Η αρώσσεια δεν είναι σπουδαία, είπε στον πλοίαρχο. Πέστε να με επαναφέρουν στη στεριά με καμιά βάρκα.

—Να ξαναγυρίσετε στην στεριά; Για να πάτε να πείτε ότι σ' εμένα στην άστυνομία; τόσο το χειρότερο για σ' εμένα, δεν σ' εφώναξα εγώ, ήρθατε μόνος σας και θα αναγκαστήτε να ταξιδέψετε μαζί μας.

—Μα επί τέλους τί ταξίδι είναι αυτό; Θα βαστάει πολύ;

—Αν δεν φθάσουμε σε τρεις μήνες, δεν θα φθάσουμε ποτέ! Ήταν η απάντησις του πλοίαρχου.

Ο γιατρός κατάλαβε ότι την έπαιζε. Αναγκάστηκε να υποκύψει στο τελεωμένο γεγονός και περιμένει να εγκαταλείψει το τέλος του παραξενου αυτού ταξιδιού.

Η «Γαλάτεια» προχωρούσε στον Ατλαντικό. Επί αρκετές ημέρες το ταξίδι εξακολούθησε ήρεμα, χωρίς να συμβεί μέσα στο πλοίο κανένα επεισόδιο, μολονότι οι επιβάτες του, χαρούμενοι που γλύτωναν από τα χέρια των αστυνομικών, γλεντοκοπούσαν και μεθοκοπούσαν κάθε μέρα.

Μια νύχτα, ο ναύτης που φύλαγε βάρδια, διέκρινε από την πλώρη του Ιστιοφόρου ένα αλλόκοτο όγκο. Ο πλοίαρχος διέταξε να πλησιάσουν και ανεγνώρισαν ένα αεροπλάνο, στο εσωτερικό του οποίου βρισκόταν μια γυναίκα αναισθητή.

Ήταν το αεροπλάνο της μίς Έθελ, η οποία είχε επιχειρήσει να περάσει στην Ατλαντική Ωκεανό. Οι ναύτες κατέβασαν μια βάρκα, πήραν την αεροπόρο και την ανέβασαν στο πλοίο.

Ο γιατρός Τσέιν επληρώσε την γυναίκα και



Ο Βέλα αντιστάθηκε όσο μπορούσε.

ΚΑΡΑΒΙ

Έσκυψε επάνω της και είδε ότι αν κινείτο η ίδια της.

—Δεν υπάρχουν κινήσεις, είπε στους ναύτες, οι οποίοι τον άκουσαν, αλλά πρέπει να κινήσουμε δια να κινήσουμε. Πηγαίνετε να ετοιμάσετε τον πάγκο.

Ο Τσέιν έπεσε να προσπαθήσει να κινήσει την νέα γυναίκα στην καλίστρα που να και, έπειτα από λίγες ημέρες, ήταν και τερα.

Μια μέρα η διασωθείσα ρώτησε τον ναύτη, που δεν μπορούσε να κινήσει, πόσο πολύ θορυβώδεις.

—Είστε σ' ένα αλλετικό πλοίο, είπε ο ναύτης.

—Θα έπαυτο τόσο αν έδειξε ότι σ' εμένα, έχω ανάγκη από αέρα και ήλιο.

—Είστε πολύ άδυνατοι, αλλά, ίσως έχετε από λίγες μέρες θα μπορούσατε να κινήσετε.

—Εσείς με σώσατε;

—Ας μη μιλούμε γι' αυτά τα πράγματα. Έχετε υπομονή ακόμη λίγες μέρες και θα πάτε να σ' εφώναξω, γιατί εμένα και εμένα παρα ασφαλίσει εσείς.

Και ο γιατρός αφού κίταξε γρήγορα να δει αν η γυναίκα κινείτο, την έβλεπε να κινείται και της είπε η μάλλον κινείται.

—Εδώ, μίς Έθελ, βρισκόμαστε σ' ένα πραγματικό πλοίο, όπου έχουν καταφύγει οι κακούργοι και οι παληανθρώποι που έχουν κομεί λογισμους με την αστυνομία.

Επικρίνοντας τον άνθρωπο και πρέπει να προσπαθήσετε.

Ο παλινδρόμος όμως, απ' όπου τους είναι ο πλοίαρχος Φερνάνδο Βέλα, τους δεν είναι άσχημος στο θέαμα.

Η μίς Έθελ κίταξε τον νεαρό γιατρό, νήσυχος χωρίς να καταλάβει.

Τσέιν γινότανε όλο και πιο επιληπτικός. Τώρα που η γυναίκα βρισκότανε μέσα στο πλοίο, αποφάσισε να την βάλει σε μια γιάν να δουν σε ποιόν θα πέσει!

Μια μέρα, το πλοίο, που είχε βρεθεί στην αυλή του πλοίαρχου, έστασε.

Ο Τσέιν, χωρίς να χάσει καθίκατε την προσπάθειά του, επωλήθηκε απ' αυτή τη στιγμή διέταξε να συλλάβουν τον Βέλα, που άκουσε δυο μόρες, και είπε στον ναύτη, αρχο να οδηγήσει το πλοίο στο δρόμο όπου τον οποίον ταξίδευαν οι υπερωκεάνειοι.

Μέσα στο πλοίο βρισκότανε κάποιος ναύτης που ήτανε ιδιαιτέρως άφοβος σ' αυτόν. Αυτός, κατόρθωσε μια νύχτα να ξεφύγει από τα δικά του μάτια με το υπερωκεάνειο «Αλφόν» στο οποίο έστειλε το σήμα: «Σωτήρι μου».

Το υπερωκεάνειο διευθύνθηκε προς την Γαλάτεια και όταν έφθασε εις απόσταση, οι οποίοι μόλις μέτρον ο πλοίαρχος τον ναύτη.

—Αλλ! από το καράβι! Πού είναι ο πλοίαρχος σας;

—Ο πλοίαρχος είναι δεμένος, απάντησε ο Τσέιν και έμεινε είμαστε αιχμάλωτοι επάνω στο πλοίο.

—Ελευθερώστε μας.

Ο πλοίαρχος του Αλφόν, που ήτανε έτοιμος να φύγει, απάντησε: «Αν θέλετε να κινήσετε, πρέπει να κινήσετε με την καμιά δωδεκαριά όπλων που έχετε στο δρόμο επάνω στο πλοίο».

Το πράγμα δεν βαστάει πολύ. Χωρίς να λη προσπαθήσει οι άνδρες του Αλφόν, τώρρωσαν να πάρουν την μίς Έθελ, να σωτήρη της, εγκαταλείποντας στη διάθεση του πλοίο τον χαμένο άνθρωπο.

Έπειτα από λίγες μέρες το Αλφόν, κατόπιν ομιαλού ταξιδιού έφθασε στο λιμάνι.

Ο Τσέιν οδήγησε συγκατακείμενος στην μίς Έθελ και παίρνοντας το χέρι της, δικά του την ρώτησε αν δέχεται να γίνει γυναίκα του.

Η γυναίκα αεροπόρος, που από την στιγμή είχε νοιώσει γι' αυτόν τον νεαρό γιατρό, σήμα ανάμετα από εγνώριση και έδωσε την συγκατάθεσή της αμέσως.

Ο Τσέιν, αφού έφθασε στο λιμάνι, πήγε να δει την γυναίκα του.

Η γυναίκα αεροπόρος, που από την στιγμή είχε νοιώσει γι' αυτόν τον νεαρό γιατρό, σήμα ανάμετα από εγνώριση και έδωσε την συγκατάθεσή της αμέσως.

Ο Τσέιν, αφού έφθασε στο λιμάνι, πήγε να δει την γυναίκα του.

Η γυναίκα αεροπόρος, που από την στιγμή είχε νοιώσει γι' αυτόν τον νεαρό γιατρό, σήμα ανάμετα από εγνώριση και έδωσε την συγκατάθεσή της αμέσως.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τι κάμνουν στη Γαλλία να να εμπνεύσουν στον κόσμο την συμπόθεια προς τους τυφλούς;

Η μητέρα κλείνει τα μάτια της και τα κλείσουν και αυτά ενώ τους λέγει:

—Σκεφτήτε, παιδιά μου, ότι υπάρχουν άνθρωποι που είναι έτσι σ' όλη τους τη ζωή. Σκεφτήτε ότι οι άνθρωποι αυτοί της τύχης δεν βλέπουν ποτέ το φως του ήλιου, σκεφτήτε ότι ζουν νύχτα και μέρα στο σκοτάδι. Πόσο πρέπει να τους συμπονούμε! Πόσο πρέπει να προσπαθούμε να ανακουφίσουμε τη δυστυχία τους, που δεν μπορεί να συγκριθεί με καμιά άλλη δυστυχία!

Και η γαλλίδα άνακουφίζουν τους τυφλούς, δεν τους άνακουφίζουν δε μόνον προσφέροντας χρήματα—το εύκολοτερο που μπορεί κανείς να κάμει—τους άνακουφίζουν θυσιάς όρες από τās διακεδαισείς των μαρτυριών τριγύρω των τυφλών, τους διαβάζουν ειδικά βιβλία για να τους διασκεδάσουν, τους διηγούνται τα ευχάριστα γεγονότα της ημέρας, τους οδηγούν εις συναυλίας, τους πηγαίνουν στην έσχα.

Και τελευταίος η φιλανθρωπία αυτή των αγγέλων τέκνων της Γαλλίας εσημοποιήθη και αποτελέσθη ο Σύλλογος «Φίλοι των Τυφλών της Γαλλίας» ο οποίος εργάζεται με παραδειγματική άφοβηση.

Υπάρχει εκπαιδευτικότερον και φιλανθρωπικότερον έργον απ' αυτό; Υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίησις από το να αισθάνεται κανείς ότι άνακουφίζει λίγο τους δυστυχισμένους ανθρώπους που είναι καταδικασμένοι να ζουν σε αιώνο σκοτάδι;

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

«Αν μίς έλεγες κανείς προς δλίγων μηνών άνοιξη να μαζινώμε τη φροσάτα μας θα τον έλεγες καθιστερόμενον και όμως ποιος θα έφτανε στο να επανέλθω εις των ημερών μας στήσ ούδες και ότι θα πηγαίνουμε σ' ένα σαλόν και θα τρώμε τα μάτια μας βλέποντας της τις κυρίες με μακρύ φροντάκι;

Μη νομίζετε έν τούτοις ότι εσυνήθισα την νέα αυτή τροποποίησι της μόδας. Κάθε άλλο. Και είναι ίσως η πρώτη φορά που παρατηρείται σχετική άρροθμία εν μέρους των γυναικών εις το να σηματοφορούν με την νέαν διάταξιν της θεοτήτος των. Ελγαν τόσο πολλή εξοικειωθή με τις κοντές φούστες, της εβρισαν τόσο βολικές, τόσο κομψές και ποό πρωτότυπες των νέες έκαμναν να φαίνονται τόσο νέες ελεσι! Ίδου ο κυριώτερος λόγος, γι' αυτόν οποίον βρίσκουν χίλιες δυο προφάσεις, ώστε να μη φορέσουν μακρές φούστες ή τολάχιστο να τις φορέσουν μόνον σε ώριμους περιπτώσεις.

Διασκεδαστικό είναι όμως πως προσπαθούν να δικαιολογήσουν την προσπάθειά τους αυτή: «Είναι κοίμα να κρύβουμε τα πόδια μας, είναι βαρετές ή μακρές φούστες τώρα το καλοκαίρι, είναι αντιοικονομική η τριωνή μόδα, δια χρειάζεται πολλούς πήχεις». Και δια αυτά μεταφράζονται με ένα και μόνον: «Η μακρά φούστα δεν μας κάνει να φανόμαστε νέες».

Η συμπάθης όμως θεότης, που λέγεται μόδα, ξέρει να επιβάλει με γλυκύτητα τās διατάξεις της και χωρίς να προσπαθή με περιττές φράσεις να πείσει τās δαυδοίς της τās παρουσιαστές έλκυστικά μοντέλα, μπρός στα οποία δεν μπορούν να αντίσταθουν. Έτσι τās άφοπλίζει και τās ύποτασσει.

Παρίσι, Απρίλιος.

Vivian Gretor

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

«Αν στο σπίτι σας δεν έχετε αρκετά δωμάτια, ώστε να έχετε ιδιαίτερο γραφείο μπορείτε κάλλιστα να φτιάξετε μια γωνιά στο σαλόνι σας



ή στην τραπεζαρία σας για να εργάζεστε ή να διαβάζετε.

Αρκεί να τοποθετήσετε σε μια γωνιά ένα ντιβάνι, και από πάνω μια βιβλιοθήκη, μπροστά στο ντιβάνι ένα γραφείο ή απλώς τραπεζαρία χαμηλά επάνω στο οποίο τοποθετείτε μια λαμπάρα με άμπαλο και η γωνιά σας είναι έτοιμη συμπληρωτικά και φιλόξενη.

Μη φαντασθήτε δε ότι η γωνιά αυτή άφαιρεί από την όμορφιά του σαλονιού σας ή της τραπεζαρίας σας, συναντιών μάλιστα προσθήκη μιας νότα πιο συμπληρωτική που προσέχει ευχάριστη στους ξένους.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

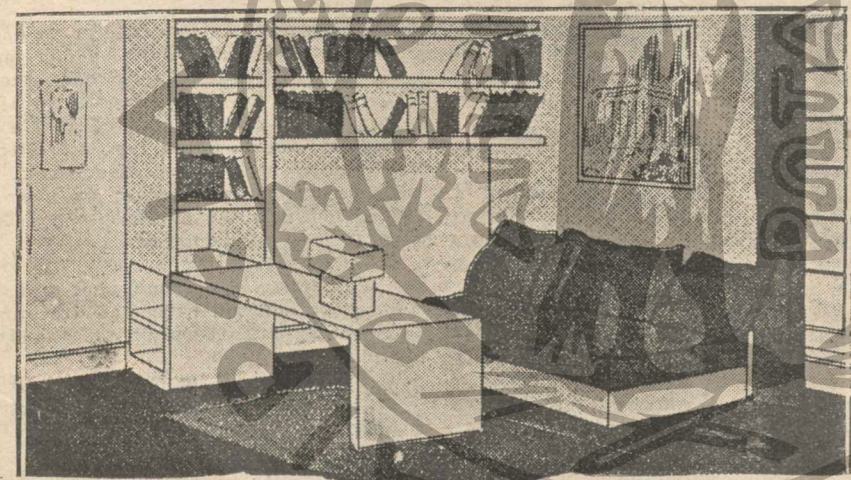
«Όλοι σας θέλουν αντιπαθείτε τās ρυτίδες και θέλετε με κάθε θυσία να τās άποφύγετε. Αλλά τι κάμνετε γι' αυτό; Ίσως εκείνα ακριβώς που έπρεπε να άποφύγετε. Δηλαδή κάμνετε μορφασμούς, μεταχειρίζεστε πολύ ζεστό νερό, κρέμες που δεν ώφελουν και χίλια δυο άλλα. Το κυριότερο δε άρχίζετε να περιποιείσθε το πρόσωπό σας όταν άρχίζουν ήδη η ρυτίδες, όταν είναι πιά άργα».

Το σωστό είναι να προλάβετε τās ρυτίδες, γι' αυτό άρχίζετε ειδικήν περιποίησιν του προσώπου σας ενό έσθε ακόμη πολύ νέες.

Να πλύνεσθε με χλιαρό νερό χειμώνα καλοκαίρι, να σκουπίζετε λίγο το πρόσωπό σας και ύστερα να το στεγνώνετε δίδοντας εις αυτό μπάτσους, αυτό διατηρεί την φρεσκάδα του δέρματος και το έμποδίζει να γίνει πλαδαρό, όποτε η ρυτίδες σχηματίζονται εύκολότερα.

Το ίδιο στέγνωμα συνιστάται και δια το σμα με μόνον την διαφοράν ότι καλόν είναι να έπακοιούθι δι' αυτό έντριβή με κολόνια.

«Αν σκάψι κάποτε το πρόσωπό σας, χρησιμοποιήτε λίγη γλυκερίνη με έξυγνέ» τίποτε άλλο. Αλλά όταν φυσικά άρχισι κανείς να χρησιμοποιή κρέμαν δεν μπορεί να το έσυνήθισι εύκολα και τότε διαλέγετε τολάχιστον μίαν καλήν κρέμαν.



Μια συμπληρωτική γωνιά αντι γραφείου.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Σουτζουκάνια.—Δια μίαν διάν κιμά άπατούνται: 80 δρ. ρύζι, 2 κρεμμύδια, 2 άσπαράδια άγών, λίγα φύλλα λαχάνου, άλάτι, πιπέρι, βούτυρο, λεμόνι, λίγος δυόσμος.

Διαλέγουμε κατά προτίμησιν κρέας χοιρινό για να κάμωμεν τον κιμά, εις τον οποίον προσθέτομε άλάτι, πιπέρι, τα δυο άσπαράδια, λίγο δυόσμο, τα κρεμμύδια

φιλοκοιμένα και το ρύζι ζεματισμένο. Τα ζυμώνομε όλα μαζί καλά και πλάθωμε τās σουτζουκάνια.

Τότε άλείφωμε μια κατσαρόλα με λίγο βούτυρο, στρώνομε ζεματισμένα τās φύλλα του λαχάνου και τοποθετούμε επάνω τās σουτζουκάνια, σκεπάζομε με φύλλα και εξακολουθούμε. Όταν τελειώσωμε ρίχνωμε το άνάλογο νερό, τόσο ώστε να σκεπασθουν τα άφριγμα σκεπασμένα να βράσουν. Όταν άπορροφήσουν και μείνουν με το άνάλογο ζουμί τους κάμνωμε με τους δυο κροκούς αγγολέμονο και σερβίρωμε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μαρ. Κατσ.—Στείλτε μου τη διεύθυνσί σας.

Ανθος Μαργαρίτας, Ένταυθα.—Το δελουδο μόνον με βόηθημό και καθήρησι. Αί παλόν, όριεντάλ είναι δια την άνάπτυξιν του στήθους. Χρησιμοποιείτε στα μαλλιά σας Πετρού Χάν.

Θέμου.—Να πάρετε λίγο Liqueur Fowler 6 σταγόνας μεσημέρι και 6 το βράδυ προ του φαγητού και να άποφύγετε τās λαδερά και άλμυρα.

Τζέννην, Ένταυθα.—Σας συνιστώ ότι και εις τον κ. Θέμου.

Ρέννα ν. Χανιά.—Το odorono είναι άποτελεσματικώτατον. Δεν πρόκειται περί ρεκάμας. Πωλείται εις όλα τās μωροπωλεία και στοιχίζει 35—40 δρχ. το φιαλίδιον.

Δ. Π. Μυστορ.—Να άγοράσετε από ένα ζυθογούστασιον μαγιά της μπίρας και να λιώνετε κάθε πρωί νηστικός και κάθε βράδυ προτου κοιμηθήτε ένα κουτάλα σε ένα ποτήρι νερό και να το πίνετε. Αυτό επί ένα μήνα.

Ροδιδιασμένον Νέον, Λαυριον.—Προ της έργασίας άλείφετε το πρόσωπόν και τās χείρας με γλυκερίνην στην οποίαν βάξετε και λεμόνι 1 φλυτζάνι γλυκερίνης και μισό φλυτζάνι λεμόνι. Ύστερα από την έργασίαν σας σκουπίζεσθε με σαπούνι άγνόν Μασσαλίας και αν θέλετε ξαναβάξετε γλυκερίνην και λεμόνι την νύχτα πριν πλαγιάσετε.

Αμαρυλλίδα, Ένταυθα.—Προ της πούδρας να χρησιμοποιήτε κρέμαν Χαζελίνη και έπειτα να φορήτε πούδραν

ΕΞΗΜΕΡΑΛΛΑ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κοινό Κοινό, έραστής της βασιλείας, έραστής των Μεδίκων, αναθέτει στον έμπιστό του Ρινάλδο να ανακαλύψει τη διαμονή της Γκίζελλας, η οποία είναι έρωτευμένη με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-Μάας που συμπάσκει με τον πατέρα της. Ο Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γκίζελλας και ο Κοινό σπεύδει εις συνάντησίν της. Ο έπιπότης Καπεστάν φθάνει στην κατάντηλη στιγμή για να σώσει την Γκίζελλα από τους δυνάστες του Κοινού. Ο Κοινό συλλαμβάνει την Γκίζελλα, την ελευθερώνει όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων που έρχεται μαζί με την γυναίκα του. Ο Καπεστάν σώζει τον Λουδοβίκο ΙΙ' από βέβαιο θάνατο, μα μέρα που αφηγήσεται το έργο του. Ο βασιλεύς εις αντίλλαγμα, του προσφέρει την υποστήριξή του. Ο Καπεστάν υπόκειται, αργότερα, στην δυσμενεία του βασιλέως. Μόνος και εγκατελειμμένος από όλους, ο έπιπότης εξακολουθεί να αναζητεί την τύχη. Το πλήθος εξαγριεύεται έναντιον του Κοινού και ζητεί τον θάνατό του.

(Η συνέχεια)
—Ευχαριστώ Λορέντζο. Δεν θα με αφήσεις. Θα μεταβώ σε λίγο στην βασίλισσα. Θα έλθεις και σύ!
Και στραφεύσα προς τον Μπελεγκάρ ψιθύρισε.
—Αν θέληση ν' απομακρυνθώ, σκότωσε τον!
Προσέθεσε δέ μεγαλοφώνως.
—Περμένετε με και οι δύο στην πόρτα του στρατιώτου.

Στον κόρφο της πόρτας, η οποία άνοιξε, ο στρατιώτης Δ' Άγκο τινάχθηκε στο κάθισμά του. Φοβήθηκε. Διότι την ημέρα εκείνη φοβόταν τον θάνατο, αυτός ο οποίος επί τόσα έτη παρασκεύαζε τον θάνατο των άλλων.
Φοβόταν μάλιστα πεθάνει, χωρίς να επανίδη την Γκίζελλα, χωρίς να εκδικηθώ τον Καπεστάν.
—Τι ζητείς εδώ; Τι θέλεις; ανέκραξε βλέποντας την σύζυγό του. Δεν ήξευρες με όσα με έχωμες να υποφέρω έως τώρα; Θέλεις να χάω με την πτώση μου και με τον θάνατό μου ακόμη σήμερα;

Η Έλεονώρα τον παρετήρησε με βλέμμα πλήρες έρωτος και οίκτου.
—Έλα! είπε. Πηγαίνουμε στο Λούβρο! Έκει είναι η θεία μας! Σήμερον παίξουμε τα πάντα.

Στο Λούβρο ήμαρ τή άφιξή του στρατάρχου Δ' Άγκο έγινε συμβούλιο, στο οποίο παρίσταντο η βασιλομήτορ, ο Έπίσκοπος Λουσόν, ο Βιτρού και ο Ορνάνο. Η τολμηρή έπίσκεψή του Γκίζης είχε αναγγελλθί διά την μεσημβρία. Έπρεπε ν' αποφασίσουν τί θ' απαντούσαν στις απαιτήσεις του. Ο καθείς εξέφρασε γνώμη ανάλογα με τον χαρακτήρα του. Η Μαρία των Μεδίκων, περιτρώος, ήταν της γνώμης ν' αφήσουν μετά της φρουράς το Λούβρο και να καταφύγουν στο Φοντενεμπλό ή στο Βιλέ-Κοτερέ. Ο Βιτρού, να έμποδίσουν διά των δόλων τον δούκα να εισέλθι στα άνακτορα.

Ο Κοινό να στείλουν προσεβυτή στον Γκί-

ΜΟΥΧΑΛΗΜΑ ΖΕΙΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΜΑΥΝΟΝΣ ΠΟΡΝΗΜΙΑ

Ζης διά να διαπραγματευθώ ειρήνη. Ο Ορνάνο τέλος να αφήσουν τον Γκίζης να εισέλθι και να τον φονεύσουν μέσα στο Λούβρο.

Ο νεαρός βασιλεύς άκουγε άχρως, χωρίς ν' αποδοκιμάζει ή να έπαδοκιμάζει.

—Και σεις, κύριε Έπίσκοπε, τι συμβουλεύετε; είπε προς τον Ρισσελιέ.

—Μεγαλειότατε, είπε ο Ρισσελιέ με την έπιβλητική φωνή του, δεν συμφωνώ με καμιάν από τας γνώμης, τας όποιες άκούσατε. Στην θέσιν σας θα έδεχόμην τον υιόν του Σημειωμένου. Θα άκουγα αυτόν να εκθέτη της αίτησής του. Και θα του απαντούσα, ότι θα συγκατέσω την βουλή των τάξεων διά να της έξετασθί. Η ύπόσχεσις αυτή θα κατευνόσθι την έξεγερσιν των Παρισίων, οι όποιοι άποτελούν την κυριότερα δύναμι του Γκίζης. Όσον διά τους εγγενείς...

Ο Ρισσελιέ έκαμε χειρονομία σπαθισμού.

Η χαρά εφάνη στα πρόσωπα όλων για την εύτυχή εκείνη ιδέα. Ο Κοινό άχρίασε. Και πίσω απ' ένα παραπέτασμα η Έλεονώρα Γαλιγιά δαγκάκωνε τα χείλη ένθουρα.

—Αύριο ο παπάς αυτός θα γίνη κύριος του βασιλείου! είπε χαρώς να ενεργήσουμε!

Ο μικρός βασιλεύς έν έντονης είχε κατατιβάσει το κεφάλι και σκεπτόταν.

—Όλοι αύτάι αι γνώμης γυναικών, παπάδων, ξεφορρόων. Κανείς, ο όποιος να μου ειπή: «Μεγαλειότατε, είσθε ο βασιλεύς! Δώσατέ μου διαταγή και οδηγώ τον Γκίζης στην Βαστίλλη ως στασιαστή».

—Έν τούτοις ένας τοιούτος άνθρωπος με πλησίασε... αλλά τον απέμεινα...

Και έξήλθε, διευθυνόμενος διά του αντίπαλου εις άλλη αίθουσα του Λούβρου, εκ της όποιος φανόταν η πρό αυτού πλατεία.

Οι λογχοφόροι κατεβίβαζον πρό αυτού της λόγχης τους.

Ο Λουίν προσέτρεξε.

—Κρίμα σου, άνδρείε μου Λουίν! είπε ο βασιλεύς. Είχαμε συμβούλιο και δεν παρευρέθης.

—Είπε άληθές, Μεγαλειότατε! Θα είμαι όμως παρών σε λίγο όταν θα έπιτεθώμε κατά του θηρίου.

—Νομίζεις ότι θα έχουμε μάχη Λουίν;

—Κυτάξετε εκεί, Μεγαλειότατε.

Ο Λουδοβίκος πλησίασε στο παράθυρο και παρετήρησε.

Τοιχώ του είχε διακοσίους εδπατρίδας έτοιμους να θανατωθώ. Ο ένδοξασμός του κατέλαβε. Το αίμα του Έρρίκου Δ' άρχισε να βράζει στής φλέβες του.

—Απείσχετε τα μάτια από το παράθυρο και είδε περί εαυτόν τους αλκούς.

Στο βάθος μά μορφή άχρά προσείλκυσε το βλέμμα του.

Ήταν η Έλεονώρα Γαλιγιά.

Έξαφνα έφρικίασε. Μία φωνή κοντά του ένθουρασε.

—Είπε αυτή, η όποία έμέθυσε το άλογό σας. Αυτή, η όποία άπειριόμην να σας δηλητηριάσει. Αυτή, η όποία θέλει να σας σκοτώσθι με την βοήθεια του συζύγου της Κοινού! Προσέξατε, Μεγαλειότατε. Διατάξατε έρευνα στο σπίτι της και θα βούτε της άποδείξεως.

Ο βασιλεύς έστράφη. Ένας νάνος, ο Λορέντζο, απομακρυνόταν χαρώς στο μέσο του πλήθους των αλκικών, οι όποιοι τώρα εξητωκρούσαν ύπερ του βασιλέως.

—Ζήτω ο βασιλεύς!

—Έν τούτοις έξω, όπου ο λαός συνεκεντρώοτο, βαρύτερη και έπιβλητικότερη άκούετο η φωνή.

—Ζήτω ο ελευθερωτής του λαού. Ζήτω ο Γκίζης.

Ήταν σχεδόν μεσημβρία. Ο Γκίζης σε λίγο θα ένεφανίζετο. Ο Ορνάνο άνέμενε στην πύλη. Ο Βιτρού άνέμενε στην αυλή. Ο βασιλεύς στην αίθουσα του θρόνου.

Ο λαός έξω έμεινε. Αί φωνάι του έγίνοντο άπειρικτικότερες. Το πλήθος όμοωσε άκράτητο πιά προς τα άνακτορα. Ο Ορνάνο έτοιμάζετο να διατάξθι πύρ στους στρατιώτες

του.

Τέλος ο μικρός βασιλεύς σύροντας το ξίφος ανέκραξε:

—Κύριοι, έμπρός! Είπε η όρα, κατά την όποία πρέπει να νικήσωμε ή να πεθάνωμε.

Δέν πέρασαν όμως λεπτά πολλά και η πλημμυρίδα διεδέχθη ή άνωσις. Κάτω στο χέρι άρχισε να σκορπίζι τα πλήθη. Οι νοπλοι όμολοι άρχισαν να διαλύονται. Άνθρωποι με όλη την ταχύτητα των ποδών.

Οι τολμηρότεροι άπευθύνοντο προς τον θρόνο. Μήπως ήταν παγίς; Άγγελοι ή χόνταιν άλληλοδιαδόχως άγγελόντες τα ήλεις των Παρισίων ήνύχαζε. Ο δούκας Γκίζης είχε χαθί.

Πού ήταν; Όχι στο μέγαρό του, ούτε Παρισίους. Οι Παρισίοι άρχισαν να φεύγουν, ότι τους έπρόδωσε.

Ο βασιλεύς παρετήρησε περί εαυτόν μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

μα.

Είπε σε μία γωνία τον Κοινό και την Έλεονώρα σινομολούντας χαμηλόφωνως. Σα

Διότι άξιζει ν' αναγνωσθί ή έπιστολή αυτή από ένα βασιλέα! Είπε η αφηγήσις της παραδοξοτήρας ιστορίας. Είπε μία σελίδα του Όμηρου. Άκούσατε, κύριοι, τί γράφει ο κύριος δέ Νεβίλ, Διοικητής της Βαστίλλης.

Βαθιτάτη σιωπή έτεκεράτρεσε. Ο βασιλεύς όρθιος και με τον πλο στο χέρι άνέγνευσε.

Μεγαλειότατε,

Ζητώ συγγνώμη παρά της Υ. Μεγαλειότητός διά το θάρρος το όποιον λαμβάνω. Συμφώνως προς τας διαταγάς, τας όποιες μου διεβίβασε ο κ. δέ Τρεμαζέν, δέ Καπεστάν έπιπότης του βασιλέως, ο δεσμώτης πρέπει να κρατηθί από άπόλυτο μυστικότητα, χωρίς κανείς να μάθι π. Διά τούτο, αντί ν' απευθυνθώ προς τον κ. στρατάρχη Δ' Άγκο ή προς τον κύριο Έπίσκοπο Λουσόν, απευθύνομαι προς την Υ. Μεγαλειότητα, ζητών οδηγίας περί της στάσεως, την ό-ποια όφείλω να τηρήσω άπέναντι του κυρίου δεσπότη Γκίζης.

Η Υ. Μεγαλειότης θα συμφωνήσθι, τοιμώ να έλπίζω, ότι ο κ. δούξ της Γκίζης δεν είναι εκ των συνήθων δεσμωτών. Ο κ. δέ Τρεμαζέν δέ Καπεστάν, ο όποιος συνέλαβε και ώδήγησε ένανθα την παρελθούσα νύκτα τον δεσμώτη, δεν είχε καμιά σχετική διαταγή να μου δώσθι. Συνεπώς, Μεγαλειότατε, λαμβάνω την τιμή να παρακαλέσω Ύμās να διατάξετε περί του τούτου, κατά τον όποιο πρέπει να κρατησωμε τον κ. Γκίζης, του όποιου το όνομα, κατά τας οδηγίας του Καπεστάν, δεν άνεγοράσθι στα βίβλια της φυλάξης.

Η Υ. Μεγαλειότης θέλει με συγχωρήσθι αν έπαρολόμενος της ευκαιρίας τοιμώ να συγχωρώ άτινι για την τολμηρή άπόφασιν, της όποιος ν' άποτελέσματα έγένοντο άμέσως καταφανή, άφού οι Παρισίοι κατενύνασθον ως διά μαργίτας.

Εκφράζω έπίσης τον θαυμασμό μου διά τον έπιπότη της Υ. Μεγαλειότητος, ο όποιος εξέτελεσε διαταγή, την όποια βέβαια καθέννας ήθελε διατάσει ν' αναλάβθι.

Παρακαλώ την Υ. Μεγαλειότητα να εύδοκήσθι να δεχθί την βαθιτάτη εκδήλωσιν σεβασμού και άφοσίωσης, μετά της όποιος διατελώ ταπεινότητας και πιστός της Υ. Μεγαλειότητος θεράπων.

Λουδοβίκος βαρώνος δέ λά Νεβίλ, Διοικητής της Βαστίλλης.

Ο Λουίν, ο Ρισσελιέ και ο Κοινό πελιδνοί και οι τρεις παρετήρησαν ο ένας τον άλλον ως να έδλεπαν γραμμένο πρό αυτών με πύρινα γράμματα το όνομα «Κατετάμνος».

XXXVIII

Ο ΕΒΑΓΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ

Πρίν ή παρακολουθώμε τον βασιλέα στέλ-λονται ταχυδρόμους επί ταχυδρομίων στην Βαστίλλη, ως παρακολουθώμε τον μάγο της γεφύρας.

Ο Λορέντζο τρέμει διά την τύχη της Γκίζελλας και λυσά, διότι όλα αι ένέργειαι του προς άνέφεσιν του Καπεστάν άπέθρσαν μάταια.

Ο Λορέντζο γνωρίζει πιά ότι ο Μπελεγκάρ άπεκάλυψε στην Γαλιγιά το κρηφύγετο της Γκίζελλας. Έμεινε έπίσης και αυτός που είναι ο Καπεστάν.

Αλλά στο βλέμμα της Έλεονώρας άντελή-γη ότι ήταν αλκμάλωτος πιά και ότι είχε τον Μπελεγκάρ φυλάκα του.

Την νύκτα πύρος μέσα στο Λούβρο άγρυπνως. Ο Μπελεγκάρ όμως φανόταν κι' αυτός άπεισιμμένος. Ο Λορέντζο τον άκουσε να ψιθύριζε.

—Αν την εύρισκε... με χρήματα πολλά;...

—Ο Λορέντζος με το βλέμμα άστράπτον στρά-φηκε προς τον Μπελεγκάρ.

—Πλησίασε! του ειπε.

Ο μαύρος ύπνυρκος. Μέσα στο Λούβρο περί αόπως θορόβος έτεκεράτει. Άκούοντο αι φωνάι άξιοματικών που έδιδαν διαταγάς και ο κρότος δόλων.

Στην γειτονική αίθουσα ο Λορέντζο είχε ιδί διό άτομα κοντά το ένα στ' άλλο ψιθυρίζοντα με πρόσωπα δαμόνων. Ήταν ο Κοινό και η Έλεονώρα.

Η τρομερή γυναίκα προσπαθούσε να πείσθι τον συζύγ της, να τον έμνησθί, να του μεταδώσθι το διαβολικό σθένος της.

—Σήμερον ή ποτέ! Δεν έχεις παρ' ν' άπλώ-σθι το χέρι Κοινόνο! Το στέμμα είναι δικό σου.

—Όχι ψιθύρισε εκείνος. Τρέλλα! Μέσα σε τούτους εδπατρίδας.

Η τρομερή γυναίκα προσπαθούσε να πείσθι τον συζύγ της, να τον έμνησθί, να του μεταδώσθι το διαβολικό σθένος της.

—Σήμερον ή ποτέ! Δεν έχεις παρ' ν' άπλώ-σθι το χέρι Κοινόνο! Το στέμμα είναι δικό σου.

—Όχι ψιθύρισε εκείνος. Τρέλλα! Μέσα σε τούτους εδπατρίδας.

Η τρομερή γυναίκα προσπαθούσε να πείσθι τον συζύγ της, να τον έμνησθί, να του μεταδώσθι το διαβολικό σθένος της.

—Σήμερον ή ποτέ! Δεν έχεις παρ' ν' άπλώ-σθι το χέρι Κοινόνο! Το στέμμα είναι δικό σου.

—Όχι ψιθύρισε εκείνος. Τρέλλα! Μέσα σε τούτους εδπατρίδας.

—Οι εδπατρίδα αυτοί άνίκουν σε σένα!
—Οι φρουροί!
—Όταν ο Βιτρού και ο Ορνάνο θα διατάξουν πύρ, θα πέσουν. Αί πρώτα σφαίρα είναι δι' αυτούς.

—Και ο βασιλεύς;
—Τον αναλαμβάνω εγώ!

Και ή τρομερή γυναίκα όφρασα βλέμμα περί αυτήν πλησίασε τα χείλη της στο αυτί του Κοινού.

—Αναλαμβάνω εγώ τον μικρό βασιλέα. Άνάλαβε συ τον Γκίζης. Θα έλθι σε λίγο. Άκουσε τας φωνάς του πλήθους. Ο Γκίζης θα εισέλθι. Ο όχλος θα τον ακολουθήσθι. Θα έπέλθι συμπλοκή. Ο Ορνάνο θα σκοτωθί και ο Βιτρού έπίσης. Η φρουρά όμως θα συγκαταστή το πλήθος. Τρέχεις τότε στην κλίμακα με τον Ρινάλδο και τους άνθρώπους του.

—Σιωπή! ανέκραξε ο Κοινό. Άκούω όμ-λίας κοντά...

—Όχι! ο φόβος σε κάμνει. Σε λίγο θα έλθι ο Γκίζης, πρέπει να έλθι... Άρκεί κανένα έμπόδιο...

—Δι' όνομα του Θεού! Σώπα! Άκούω όμ-λίας. Πίσω από αυτό το παραπέτασμα...

—Ναί! Ναί! Άνυστρία τον!

—Ο Λορέντζο! Η φωνή του Λορέντζου!

—Άκουσε! Άκουσε!

Άκρασθήσαν και οι δύο. Ο Λορέντζο όμι-λει με φωνή άσθμαίνουσα.

—Στο σπίτι μου της Γεφύρας ύπάρχει ένα κιβώτιο, Μπελεγκάρ! Ο άνέλθης στο ύπερσο. Έκει το έχω. Περέρχει δέκα χιλιάδας χρυσάς λίβρας και πλέον των διακοσίων χιλιάδων σε πολιτικούς λίθους. Δεν σου ζητώ τίποτε. Θα εί-πής απλώς ότι σου διέφυγα. Η μάλλον θα σε περιμένω εδώ και θα φέρης μίαν σημειωσί μου στο πανδοχείο της «Χίνας» διά την Γκίζελλα της Άγκουλένης. Θα σώσης μίαν δυστυχί και θα πλουτίσης συγχρόνως.

Ο Κοινό στο όνομα της Γκίζελλας κλονίσθη-κε. Ήταν πτώμα πιά. Άγρια λύσσα κατέλαβε την Γαλιγιά.

—Αι δειλή!

Ο Κοινό όμως δεν άκουε πιά. Η Έλεονώρα μάταια τον έσυρε. Την στιγμή εκείνη μο-ροθύσε να τον σκοτώσθι.

—Θα τρέξω στον βασιλέα! Θα καταγγείλω και σένα και τον έαυτό μου.

—Δέν με μέλλει! Τρέχω στο Μεδόν!

—Πηγαίνουμε εκεί άρυσον.

—Φύγε έχθινα! Α! γιατί να μη σε σκοτώ-σω.

—Με σκοτώνεις αύριο. Τώρα είναι καρώς δράσεως.

Και λέγονσα ταύτα τον έσπρωξε μέχρι της αίθουσής. Κατόπιν πλησίασε ταχεία τον Μπελεγκάρ.

—Ο Λορέντζο; ρώτησε.

—Είπε έδω!

—Ήθελσε να σε αγοράσθι;

—Άπέτυχε!

—Τώρα πού είναι;

—Έκει!

Και ο Μπελεγκάρ έδειξε την αίθουσα του θρόνου την πληρή αλκικών.

—Θα φύνης την νύκτα απ' έδω. Θα μετα-βής στο σπίτι του. Έκει θα τον σκοτώσθι και θα ρήγης το πτώμα του στον Σηκουάνα.

Τα γεγονότα, τα όποια αφηγήσθην ανωτέρω πέρασαν διαδοχικώς πρόξενοντα διαφορετι-κάς έντυπώσεις σε ένα έκαστον των προσώπων της ιστορίας αυτής.

Την νύκτα προς την έννάτη όρα ο Λορέντζο ακολουθώμενος από τον Μπελεγκάρ έβρισκε στο σπίτι του. Στο βλέμμα της Έλεονώρας είχε αναγνώσει την άνέκκλητο καταδίκη του. Δεν τον έμελλε όμως διά την ζωή. Το πν ήταν δι' αυτό να κατορθώσθι να είδοποιήσθι την Γκίζελλα περί του κινδύνου.

Στην πόρτα του μάγου ένας άνθρωπος έκτύπη και φώναζε με όλην την δύναμή τον ανευρόνον του. Ο Λορέντζο πλησίασε έσπευστος.

(Η συνέχεια εις το προσέχες)

—Οι εδπατρίδα αυτοί άνίκουν σε σένα!
—Οι φρουροί!
—Όταν ο Βιτρού και ο Ορνάνο θα διατάξουν πύρ, θα πέσουν. Αί πρώτα σφαίρα είναι δι' αυτούς.

—Και ο βασιλεύς;
—Τον αναλαμβάνω εγώ!

Και ή τρομερή γυναίκα όφρασα βλέμμα περί αυτήν πλησίασε τα χείλη της στο αυτί του Κοινού.

—Αναλαμβάνω εγώ τον μικρό βασιλέα. Άνάλαβε συ τον Γκίζης. Θα έλθι σε λίγο. Άκουσε τας φωνάς του πλήθους. Ο Γκίζης θα εισέλθι. Ο όχλος θα τον ακολουθήσθι. Θα έπέλθι συμπλοκή. Ο Ορνάνο θα σκοτωθί και ο Βιτρού έπίσης. Η φρουρά όμως θα συγκαταστή το πλήθος. Τρέχεις τότε στην κλίμακα με τον Ρινάλδο και τους άνθρώπους του.

—Σιωπή! ανέκραξε ο Κοινό. Άκούω όμ-λίας κοντά...

Ἡ Ζωὴ τῶν
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

καζιάνην, Κέρκυραν. Εὐχαριστοῦμεν θεο-
δι' ἐνεργείας σας.

ἵστανται ἐπὶ ἐγγύθεν τὰς θεούσας συντάξεις.
ἵστανται ἐπὶ ἐγγύθεν ἀπολεπτοτάτων. Εὐ-
στούμεν. — Ν. Βέτταν, Πόρον. Ἡ ἀναπα-
ύση ἐπονομαζομένη τὰ καυτοί. Ἄλλην δὲν ἐ-
πονομα. Διὰ τὸ εὐβασίαν, διὰ ἔπειτα καὶ γὰρ
ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιμελ-
εῖας τοῦτο μὲν θεμῶς. — Γ. Ματθαίου, ἡ-
ξάτα, Α. Τσιφλίτσιν, Λευκάδα, Σ. Μπα-
νῶν, Θεσσαλονίκη, Γ. Γκώγκον, Γρεβενά,
Καζάνη, Κέρκυρα. Εὐχριστοῦμεν θεο-
δὶ' ἐνεργείας σας.



Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απαντημένης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «διά τὸν Ιατρόν», οιαδήποτε ιατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφανισθεῖς τῶν, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ἧτορ ἔλαμε καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειοῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἐγγάμιος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐὰν κάμῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματικῶν ποτῶν.

Ἐρωτῶ, Μεσολόγγιον.—Σὰς παρατέμπομεν εἰς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Εβδομάδος» ἀπάντησίν μας πρὸς τὴν «Ντόλιν».

Σοφ. Ἀλ., Λάρισα.—Εἶνε δύσκολος ἡ ἐξάλειψις τῶν κηλίδων αἰτίνες προκαλοῦνται ἐξ ἐπιδράσεως ἰδιαίτερης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ πᾶσα ἀπόπειρα ἀπερίσκεπτος ἢ σκαυὶ μὲ δραστήρια μέσα θεραπείας δυνατόν νὰ ἐπαυξήσῃ τὸν χρωματισμόν. Τὸ ὠφέλιμότερον ὅσον εἶναι νὰ μὴ ἐκτίθεσθε εἰς τὸν ἥλιον καὶ ποὶν ἐξέλθετε εἰς τὸν δρόμον νὰ ἐπαλείψετε Cold-cream ἀπ᾽ αὐτὴν τῆς ἡμέρας νὰ βάψετε μικρὰ ἐπιθέματα βάμβακος μὲ διάλυμα εἰς εὐοxygenée 1 πρὸς 4 νερό. Ἡ παρὰ δὲ τῆς γυναικείου συρμού τῶν κατέλλων καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν μὲ πλατίν γύρον κατὰ τὴν ἔξοδον τῆς οἰκίας σας, εἶναι λίαν ὠφέλιμοι.

Μιάν Ἀθηναίαν.—Ἐὰν πράγματι εἶνε ἀπόστημα, ὥστε ἀποκαλεῖται τὸ πρὸ ἐξαμήνου παρουσιασθέν ἐξόγκωμα, ν' ἀποσπᾶτε εἰς χειρουργὸν διὰ ν' ἀποξύνῃ τὴν πάσχουσαν πλευρὰν καὶ οὕτω θὰ θεραπευθῇτε ταχέως. Πᾶσα ἐπιβράδυνσις εἶναι ἐπιβλαβὴς, διότι ἡ νέκρωσις τοῦ ὅσπου, παραμελουμένη, ἐπαυξάνει σὺν τῷ χρόνῳ καὶ δυνατόν νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὰ παρακείμενα, προκαλοῦσα σφοδρὰ, ὀδύνα κίνδυνον διατρέχετε ἐκ τῆς ἐπιμώσεως.

Α. Μ. Χ. Η., Κέρκυρα.—Αἱ παρατηρούμεναι βλένναι δὲν προέρχονται ἐκ τῶν οὐρῶν. Ἀφοῦ εἰσθε ἄγαμος, περιορισθῆτε εἰς πλύσεις ἐξωτερικὰς καὶ νὰ λαμβάνητε sirop d'iodure de fer ἐν κοχλιάριον σούπας μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρως.

Κιζὴν Στ., Λάρισα.—Τὸ πρόωρον ἑσπέρως τῶν μαλλίων σας δὲν προέρχεται ἀπὸ ὑπερβολικὴν διατροφικὴν. Δὲν γνωρίζω ἄλλο μέσον πρὸς θεραπείαν ἢ παρεμπόδισιν ἐπεκτάσεως, πλὴν τῆς διατροφῆς.

Σ. Α. Ψ., Πειραιᾶ.—Ἀπ᾽ αὐτῆς ἐβδομάδος καθόρισμα τῆς κεφαλῆς μὲ σάπωνα. Κάθε τρεῖς ἡμέρας ἐνταῖν ἢ μὲ βάμβακα κρατούμενον διὰ ψαλίδος καὶ ἐμπεποτισμένον εἰς ἐν τέταρτον ποτηρίου θερμοῦ ὕδατος ἐμπεριέχοντος εἰκοσι σταγόνες: Polysulfure de potassium



Πατησίων 1158 10 1/2 — 12 1/2 π.μ. καὶ 3 1/2 — 6 1/2 μ.μ. καθ' ἑκάστην.
ΓΕΝΙΚ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ. ΛΟΥΔΓΚΡΕΚ
ΔΙΑΚΟΥ 38 — ΑΘΗΝΑΙ

dissois à saturation 50,0. Χρῆσις ἐξωτερική. Ἡ κακοσμία τοῦ φαρμάκου παρέχεται ταχέως.

Ἀπελπιν Νέον, Ἀλιβερίον.—Ἡ μόνη συμβουλὴ τὴν ὁποῖαν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω εἶναι ν' ἀπειθυνθῇτε ἀμέσως εἰς εἰδικὸν ἀφροδισιολόγον, ὅστις θὰ σᾶς υποβάλῃ εἰς συστηματικὴν τριμηνον θεραπείαν διὰ πλύσεων. Πάντα τὰ ἄλλα μέσα οὐδὲν ἀποτέλεσμα φέρουν.

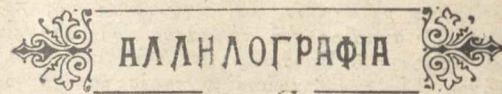
Σ. Νίκων, Ἐνταῖθα.—Νὰ κοιμᾶσθε ἀργὰ καὶ εἰς στρώμα σκληρόν, ν' ἀποφεύγετε ἀναγνώσματα καὶ θεάματα διεγερτικά, νὰ κάμπετε ψυχολογισμὸν καὶ νὰ παίρνετε sirop d'iodure de fer 1 1/2 κοχλιάριον σούπας, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρως κατὰ τὸ φαγητόν.

Χαρίλαον, Πειραιᾶ.—Ἀκολουθεῖτε ὅτι συμβουλευόμενον ἀνωτέρω εἰς τὸν Σ. Νίκων. Ἐπὶ πλέον νὰ ἐπιβληθῇτε εἰς τὸν ἐαυτὸν σας καὶ νὰ παύσετε τὴν κακὴν συνήθειαν.

Δόν-Ζουάν, Θεσσαλονίκην.—Νὰ παίρνετε sirop iodotannique phosphaté 400 γρμ., 3 κοχλ. σούπας, πρωῖαν, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρως, κατὰ τὸ φαγητόν. Διὰ τὰ ἐξανθήματα σᾶς συνιστᾶ νὰ τὰ παῖξετε καὶ νὰ ἐπαλείψετε ἰωδὸν μὲ βάμβακα. Κάθε βράδυ νὰ τὰ πονδράξετε μὲ talc soufre 8%. Διὰ τὴν τρίτην ἐρώτησιν: δις τῆς ἐβδομάδος.

Τ. Α., Νγρίταν.—Μέχρις ὅτου παρέλθῃ χρονικὸν τι διάστημα, μὴ κάμνετε διαίτας κινήσεις, οὐδὲ νὰ σηκώνετε βάρη. Εἰς τὸ μέλλον οὐδεὶς φόβος.

Υπάλληλον, Πειραιᾶ.—Ἡ πρόωρος λεύκανσις τῶν τριχῶν σας εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν ἀναφερομένην αἰτίαν. Ἄνευ ἐξετάσεως δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν ἐὰν ἔχετε θεραπευθῇτε τελείως ἀπὸ τὴν παλαιάν σας ἀσθένειαν, ἡ ὁποία σχεδὸν πάντοτε ἀφίνει ἰχνη. Διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν ἀπαιτεῖται νὰ υποβληθῇτε εἰς κλινικὴν ἐξέτασιν ἐπίσης νὰ κάμπετε ἐξέτασιν ὠρισμένων ἐκκερμιμάτων καὶ ἀναλόγως θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν. Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ



Δ. Κιουσοπούλου, Ἐνταῖθα. Προηγουμένη ἐπιστολή σας δὲν ἐλήφθη.—Κ. Μάνδον, Ἰοάννινα. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι τόμοι ὑπάρχουν τιμώμενοι 5 δραχ. ἑκαστος.—Κ. Σιδηρᾶ, Δράμαν. Βιβλίον ἐστάλη. Τὸ φύλλον τῆς «Εβδομάδος» καὶ ἡ «Στάχτη» ὑπάρχουν.—Γ. Ἀγγελόπουλον, Τύρναβον. Τὰ βιβλία πού ζητεῖτε δὲν τὰ ἔχομεν.—Δ. Ράμμον, Ἐνταῖθα, Τ. Καρσιζάν, Δ. Ἀσημακόπουλον, Πάτρας. Τὰ βιβλία σᾶς ἐστάλησαν ἐν καιρῷ.—Σ. Ἀνταλὴν, Σῆρον. Τὸ βιβλίον σας ὡς καὶ τὸ τοῦ κ. Χοῦμη ἐστάλησαν. Ἐπιστολὴ τῶν κ. κ. Π. καὶ Ν. Κάμπα δὲν ἐλήφθη.—Δ. Κυργιάννην, Ἀργος. Δὲν ὑπάρχουν. Φύλλα ἐστάλησαν. Κ. Μένην, Ἀργυροτόλιον. Εὐχαριστῶς θὰ διαβάσω με τὴν πρότασίν σας.—Ηλ. Μασουρίδην, Μεσσηνίαν. Μήπως ἡ ἐπιστολή σας ἦτο πρωταπολιτική; Ὅπως δὴποτε, καλλίτερα εἶναι νὰ κάμπετε τὴν ἐπαχέισιν μόνος σας.—Α. Ἐμμανουήλ, Ἐνταῖθα. Δυστυχῶς, τὸ προσωπικόν μας εἶναι πλήρες.—Π. Μανρουδῆν, Σπερχαῖα. Ἡ δευτέρα ἐπιστολή σας δὲν ἐλήφθη. «Στάχτη» ἀποστέλλεται.

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Χωρὶς τὴν ἐπέμβαση τοῦ κομμωτοῦ ἐξασφαλίζετε εἰς τὸ σπῆτι σας ὄντουλάρισμα διαρκὲς μὲ τὸ «σανκυάν», τὴν λουσιόν, τὸ μπονέ κτλ. προϊόντα

ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΤΗΣ ΠΟΥΤΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
BUTYWAVE

Χάριν ρεκλάμας θὰ πωλοῦνται ἐπὶ ἓνα μῆνα λιανικῶς μὲ τιμὰς Παρισίων εἰς τὸ ὑποκατάστημα τοῦ Ἰνστιτούτου

Υγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς

προσέξτε!

Τὸ «ΚΑΛΕΦΛΟΥΡΙΝ» ΑΝΑΝΕΩΝΕΙ λα τὰ στοιχεῖα τοῦ οργανισμοῦ, ΔΙΟΡΘΩΝΕΙ τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑγίαν ΝΙΖΕΙ τὴν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων πομακρύνει, διαλύει τὸν οὐρικὸν ὄξος καὶ τοὺς δηλητηριώδεις χυμούς, οἱ ὅποιοι ξενοῦν ἀσθενεῖς, ἀδυναμίαν, ἀνικητοσύνην πρὸς τὸν γῆρας.

Κατόπιν τῆς θεραπείας μὲ τὸ φάρμακον

ΚΑΛΕΦΛΟΥΡΙΝ

ἐξελίσσονται: ἡ νευρασθένεια, ἡ ἀδυναμία, ἡ κόπωση καὶ ὁ ἀσθενὴς ἢ ὁ ἀδυνατὴς κατὰ ἀκμῆς δυνάμεις.

Τὸ φάρμακον τοῦτο ἔχει τὸν ἰσχυρὸν βραδείων εἰς τὰς ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥ, Βρυξελλῶν, Φλωρεντίας καὶ Β. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ πληροφορηθῶν, ἔχουσιν παρὰ νὰ γράψουν εἰς τὴν κατάλογον καὶ νὰ λάβουν

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ εἰδικὸν ἐπιστημονικὸν βιβλίον, ἐν τῷ ποῖον δίδονται ὅλαι αἱ σχετικαὶ λεπτομέρειαι. Θὰ λάβουν ΔΩΡΕΑΝ τὸ βιβλίον ἡ ληνιστὶ γράμμένον μὲ τὸν τίτλον: ΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΠΙΣΤΑΣΙΣ».

Ζητήσατε τὸ βιβλίον ΔΩΡΕΑΝ, εἰς τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν:
ΠΑΥΛΟΝ Δ. ΠΕΡΟΓΑΟΥ, ἐκδότης, τῆς 11, Ἀθῆναι, Γραφ. 15.

133

Χώρα
Χρησιμοποιεῖτε εὐρύτατα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐν τῷ

SLOAN'S

ἥτις εἶναι τὸ ἀσφαλτέστον μέσον διὰ τὴν ἀκαίρεσιν πάσης φουρτωσῆς. Σὰς ἀπαλλάσσει καὶ ἐνὸς ὁλόκληρον σεμικατασκευασμένων, νευρολογικῶν, στρωμάτων, γαζων. Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐν τῷ σπῆτι. Ἡ παχὺς στρώμας τοῦ καὶ ἡ παχὺς στρώμας τοῦ εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐπιστημονικῆς νικῆς τοῦ ἀξίως.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΙΡΑ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ...

...διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιεῖτε τὴν Κρέμαν, τὴν Πούδραν καὶ τὸν Σάπωνα

ΣΙΜΟΝ

τὰ ὁποῖα ἐξελίσσονται τὰ ἄτοπα τῆς ζήτησις καὶ τοῦ ψύχους.

CRÈME
SIMON

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μὴ λησμονῆτε ὅτι μόνον μὲ τὴν ΒΑΦΗ VAUBRY

ἠμπορεῖτε νὰ βάψετε μὲ ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας.

Ἀποφεύγετε τὰς ὁτομιμήσεις, ΠΑΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΖΩΝΕΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

Μὲ ἐκλεκτὰ ὑλικά, τελείαν ἐφαρμογήν καὶ λογικὰς τιμὰς εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΜΠΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ



Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΑΣ ΜΑΡΤΥΣ

Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.

Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμερῶν δύνασθε νὰ δῆτε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ δέγμα σας

Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν ῥυτίδες μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς κρέμας.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ
ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ προσκυνητοῦ ὑπάρχει ἡ ὑπογραφή

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Αἰδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἐνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου τῶν. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικά διαστήματα πού ἀπαιτοῦνται.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ
θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ βλεννόρροιαν.

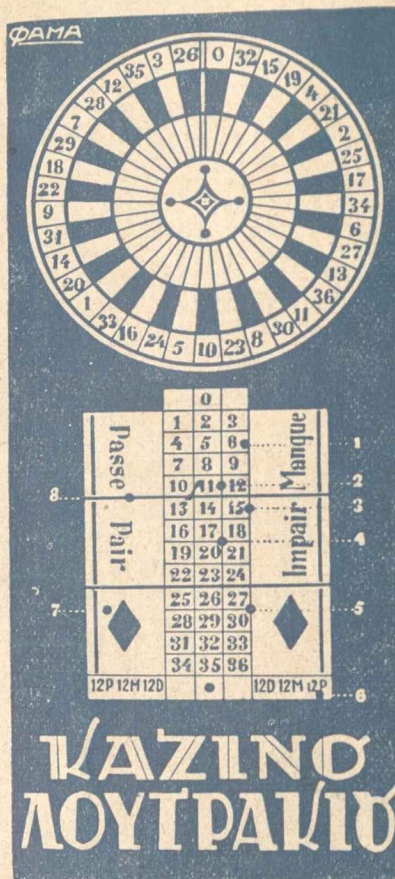
ΡΟΥΛΕΤΑ

Καθημερινῶς
τακτικὴ συγκοινωνία
μὲ αὐτοκίνητα πολυτελείας]

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ

Γωνία Βερανζέρου καὶ Κάνιγγος

Τηλέφωνον 68 — 36



ΜΠΑΚΑΡΑΣ

Σιδηροδρομικῶς

Κάθε Σάββατον

ΑΝΑΧΟΡΗΣΙΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ



ΕΧΟΜΕΝ
ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ
ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΜΟΝΤΕΛΩΝ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 3 (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)